

POP ROCK

IRON MAIDEN

&

Show



Nr. 14/61 aprilie 1992



Soarta Caselor INDEPENDENTE ★ O pagină pentru pop-ul german ★ Modern Talking, Blues System, C.C.Catch
★ Interviu inedit cu Eugen Cicero la pagina de jazz
★ IRON MAIDEN la un pas de o nouă lansare ★ Chitara
★ Evanghelia după Sfintul Rock ★ Concurs la pagina 5
★ Invitații la concerte ★ TOP '30 ★ Texte din repertoriul
Whitesnake și AC/DC ★ Radio CONTACT e cu noi
★ Video-film

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Zvonuri interne. Se spune că cei din Televiziune (implicați în Festivalul „Cerbul de aur”) ar fi promis 10 apariții pe micul ecran unei soliste, dacă refuză participarea la

listul vocal Paul Di'Anno, a scos primul său album, album de studio cu grupul Killers, intitulat „Murder One”. Pe disc figurează și Remember Tomorrow

ceput să circule speculațiile. După vânzarea a peste 3 milioane de exemplare ale ultimului L.P., cererea în America este uriașă, iar turneele vor continua acolo. ● The End Complete, noul Obituary este încheiat și iese în lume. Specialiștii, dar mai ales fanii, susțin că John Tardy a renunțat la răcnete și s-a pus pe cîntat. N-ar fi rău! ● The Nymphs, grup din Los Angeles, a semnat recent un contract cu casa Geffen. Un mini-L.P. intitulat Sad And Damned, produs de Bill Price, a și intrat în magazine. Solista Inger Lorre este considerată, temperamental cel puțin, o Axl Rose în variantă feminină. ● Mick Taylor, fostul chitarist de la The Rolling Stones, și Snowy White (fost la Thin Lizzy) au format un grup de blues care a și pornit în turneu în Anglia. ● Încă un Phoenix în Anglia, din cenușa grupului Jagged Edge. Din foștii componenți ai trupei Shy s-a născut Black Cat. ● Disc Pantera, A Vulgar Display Of Power (al doilea album) a apărut recent. Grupul cântă în deschidere la Skid Row, pe traseul american al acestora. ● Confirmări, publicate în N.M.E., pentru participarea

la concertul din 20 aprilie de pe Wembley, în memoria lui Freddie Mercury: Metallica, Seal, Spinal Tap, Annie Lennox, Robert Plant, Roger Daltrey, Def Leppard, Ian Hunter, Montserrat Caballé și U 2 (via satelit din California, așa cum am mai anunțat). Se estimează o jumătate de bilioane de telespectatori din 70 de țări. Paul Young și Zucchero se vor alătura membrilor trupei Queen. Se spune că va fi ultima apariție publică a grupului. Oare ne vom număra și noi printre bilioanele de telespectatori? ● Vineri la Magazinul Muzica din București a avut loc lansarea albumului „La vulturul de mare cu peștele în ghia-re” al trupei Direcția 5. Producătorul albumului este Marian Ionescu (liderul trupei, autor al majorității pieselor). Sponsor: Alexander Tour S.R.L., iar înregistrările s-au făcut în studioul Migas Real Compact. Inginer de sunet: Dani Constantin. Au colaborat cu maximă eficiență Adrian Ordean și Laura Stoica. Grafica discului, remarcabilă, este semnată de Gibi Foiș. Lansarea în sine n-a decurs cum ar fi dorit organizatorii, din lipsa curentului electric (ora 13) Conferința de presă s-a derulat într-o cameruță de 3/3 de la etaj. Plăcută a fost constatarea că au venit aproape toate trupele din București, că se simte nevoia de regroupare a breslei pop-rock. Bufetul a fost mai mult decât variat și suficient. Un grup fără prea mulți fani (deocamdată) dar cu mulți prieteni, ceea ce contează enorm. Vă recomand acest prim L.P., care propune un sound modern, greu de catalogat ca aparținând strict unui curent (new-wave, rock, rave etc. se regăsesc în cele 9 piese). ● La Video-Magazinul de duminică am mai aflat despre un disc apărut brusc în minile realizatorului. Este vorba de cel al grupului Evolutiv din Focșani. Aș fi foarte curios să aflu ce fel de comenzi au existat la Electre-cord pentru acest L.P. 1? Sau cine l-a editat. Se poate merge și pe calea directă la Televiziune, sau cel puțin așa reieșea din cuvântarea domnului Theodorescu. Adică pe bază de reciprocitate. De ce nu s-a spus un cuvânt despre discul Direcția 5 (care avea și clipuri suficiente realizate în Televiziune)? Sau contează mai mult relația personală a artistului cu cutare redactor? La transparența alifantă a conducerii, care se plinge de minusuri financiare, n-ar trebui să existe diferențe între X și Y. E bine că am aflat că avem una dintre televiziunile cele mai „intellectuale” din Europa. Și dacă presa își permite să critice anumite programe, are grijă conducerea instituției să se laude cit cuprind. ● Plăcută reînălțirea cu Mațu Pittiș prezentând Fleetwood Mac și apoi Iris. Cei din urmă meritau mai mult spațiu. Dacă lui Johnny Hallyday i s-a rezervat mai mult de o oră (și a fost minunat) de ce trupa cea mai

lubită din țară n-are dreptul la tot atît?! ● Artistul country cu cea mai mare vânzare din istoria genului, Garth Brooks (30 de ani) are o meserie care, se pare, l-a ajutat în fulminanta ascensiune din ultimii 2 ani. A studiat reclama și marketing-ul la Universitatea din Oklahoma! Recentul single, Shameless a ajuns tot pe primul loc în topul country al revistei Billboard. ● Tînăra de culoare Angela M. Parker (24 de ani) furnizează noul combustibil pentru mașina de scandal Guns N'Roses. A declarat că Darren „Dizzy” Arthur Reed este tatăl fetei de 16 luni, Morgan Alexandria. După nașterea copilului, Dizzy a fost văzut de mai multe ori gîducind scutece la maternitate și timp de 4 luni a trimis cite un cec de 250 de dolari. Acum, Angela vrea ceva mai mult: 5000! ● Bob Geldof a fost reținut de poliția londoneză pentru că, după 5 ore de așteptare în aeroport, a organizat o mică „revoltă” a pasagerilor iritați. ● Meat Loaf a demarat filmările pentru opera rock creată în 1977, Bat Out Of Hell. ● Paul McCartney a compus 3 piese pentru noul disc solistic al colegului Ringo Starr. ● În voră Mick Jagger va deveni bunic! Fica sa Jade este însărcinată (în 5 luni). ● Eddie Murphy colaborează cu Michael Jackson, Hammer și Bon Jovi la un nou film și un L.P. ● Bad Brains s-au despărțit de solistul Chuck Mosley. ● Cîntecul de dragoste „You” ar putea fi adresat unei anumite fete dar la fel de bine și unui cîțel — afirmă Niels Hermes (claviatură, compoziție) de la TEN SHARP. Duetul din Amsterdam, Niels (32 de ani) și Marcel Kapteijn (31) are și un L.P. reușit, Under Water-Line. ●

ANDREI PARTOȘ

CONCERTE ÎN ȚARĂ

Pe 17 aprilie la Casa de Cultură din Constanța va avea loc lansarea discului „Vino, Doamne” al grupului Vălcăreț Sterian și Compania de Sunet prin două concerte (orele 17 și 20). În deschidere vor cînta gazdele, reprezentate prin Comandă.

Liga Studenților din Facultatea de Drept împreună cu Teatrul Excelsior organizează pe data de 14 aprilie, ora 19.00 în Aula Facultății de Drept recitalul grupului CELE-LALTE CUVINTE. Sponsor unic Il Buongustai S.R.L. Biletele se pot procura la casa Teatrului „C. Tîrnăse” și la Facultatea de Drept, camera 121. În ziua spectacolului NU se mai vînd bilete.

celălalt Festival Internațional, „București '92”. Ar fi bine să nu fie adevărat. Doar timpul poate infirma sau confirma zvonul, noi cunoscînd numele solistei ne va fi ușor să constatăm. Altul. Anunțul de duminică privind concursul pentru prezentatori ai festivalului de la Brașov i-a surprins și pe cei de la Festival Show, deși erau citați ca sursă de relații și din cite știm sînt organizatorii Festivalului. Lucru pe care l-am aflat depășindu-mă la sediul din str. Biserica Amzei în intenția de a culege amănunte cu privire la această selecție. Mii de telefoane și vizite solicită participarea grupului Depêche Mode în urma invitației la decizie colectivă adresată tot prin Televiziune, către marea public. Oare nu era mai important să se verifice viabilitatea listei respective, pe care am publicat-o și noi, avînd cele mai bune intenții?! Ar fi păcat să nu avem două manifestări de mare tinuță, cînd se poate. Pentru asta, interesele mărunt

row de pe primul L.P. Iron Maiden. Tot el a reluat și marea hit T. Rex, „Children Of The Revolution”. ● Metallica nu pot avea turnee în Europa decît la toamnă. Și asta NU din cauza unei presupuse despărțiri, nici din cauza hipocuziei lui Hetfield, nici a seropozitivității unor componenți cum au în-



96,1 MHz FM STEREO

TOP SLOW

ediția 14 (54), 04.04.92

1. GUNS N'ROSES — Don't Cry
2. METALLICA — Unforgiven
3. GEORGE MICHAEL & ELTON JOHN — Don't Let The Sun Go Down On Me
4. SHEENA EASTON — Everyone Who Fall In Love
5. ROBBY VALENTINE — Over And Over Again
6. ENYA — Caribbean Blue
7. TEN SHARP — You
8. AMY GRANT — What Love Is For
9. RICHARD MARX — Hazard
10. DAVE STEWART & THE SPIRITUAL COWBOYS — Love Shines
11. MARTIN GORE — Motherless Child
12. MICHAEL JACKSON — Give In To Me
13. KYLIE MINOGUE & KEITH WASHINGTON — If Your Were With Me Now
14. MARIAH CAREY — Can't Let Go
15. QUEEN — Don't Try So Hard

PROPUNERI

1. SANDRA — Seal It Forever
 2. ROLLING STONES — Fannyman Blues
- Se difuzează simbăță — ora 13.00

TOP MATINAL

ediția a 14-a 05.04.92

1. LEVERS, MICHELS & SOUL SISTER — Wet, Wet, Wet
 2. BIG HOUSE — Dollar In My Pocket
 3. THE BUNBURY — Fight (No Matter How Long)
 4. METALLICA — Unforgiven
 5. EXTREME — Hatehearted
- Se difuzează duminică — ora 9.20

PENTRU FANII ROXETTE

Agentia MABA organizează o excursie la Budapesta unde grupul suedez va concerta pe 8 iulie. Plecarea cu autocarul va avea loc pe 7 iulie, cazare la Arad, hrana rece la pachet, iar după concert revenire la București. Prețul informativ este de 6.000 de lei iar biletele va costa aproximativ 10 dolari. Numărul de locuri este limitat.

trebuie lăstate deoparte, iar Televiziunea, de fapt unele persoane de acolo, ar fi bine să nu uite că instituția nu s-a privatizat. Nici măcar unele departamente nu pot servi orgoliilor personale. Așteptăm cu interes conferințele de presă ale organizatorilor ambelor festivaluri pentru a nu mai fi tentați să culegem „știri” din culise. Oricum, vom reveni. Cînd pe antetul unei manifestări sînt trecuți doi organizatori, respectiv Televiziunea Română și Festival Show SRL, ar cam fi cazul ca deciziile să fie luate în comun pentru a nu deruta presa și mai ales PUBLICUL. ● După 2 ani petrecuți departe de scenă, unul dintre fondatorii lui Iron Maiden, Adrian Smith, revine în linia întâi. Recent a prezentat publicului britanic noua sa trupă, The Untouchables. ● Un alt ex-Maiden, so-

Harakiri pe copertă

Ne aflăm în plină investigație pentru a-l premia pe cel care a contribuit la un nou record. În loc de „E greu să fi vedetă...” a apărut „E greu să fi vedetă...”. Mai ciudată este și schimbarea caracterelor unei părți din text, deși acesta a fost realizat la același calculator! Iordăchioae a mai prins un 1 în nume (și pe pagina 3) iar lucrarea rock a Kryptonilor se numește Lanturle. Titlul unui articol fiind Prințul de Hollywood trebuia să rămînă ca atare și pe copertă. Geff Harrison a pierdut un 1 la pagina 12, dar tot acolo, sub fotografie l-a recăpătat. Gălbioara s-a plîns de absența lui George Stanca din paginile revistei Express Magazin iar acesta a reapărut imediat. Acesta din urmă a fost un fapt pozitiv. Spectacolele anunțate pentru 10—11 aprilie la Iași, se pare că nu vor avea loc, ne anunță grupul Diversia. Cei care ne-au furnizat știrile își vor pierde ultimele gheșe, ca pedeapsă!

HARA-BA-BURA

POLIFONIA de -vîgrel



Publicație
săptămînală
editată de
„CURIERUL
NAȚIONAL” S.A.

Tiparul Regio Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„CORESI” București

DANIEL IORDĂCHIOAE

de vorbă cu
★ STELELE ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
Star talk

„Am crezut că Elvis e un rege din povești...” (II)

Rep.: În raport cu alte activități profesionale, meseria de solist pop-rock consideri că este privită, la noi, așa cum trebuie? Tu ești mulțumit de statutul pe care-l ai?

D.I.: Nu. Nici nu știu dacă la noi a fi solist pop-rock este considerată o meserie. Sunt multe carențe. Pe de o parte, publicul nu are cultură muzicală. Pe de altă parte, noi, cei care ar trebui să-l educăm, nu putem să o facem, pentru că nu simțim ajutăți. Ar trebui să le oferim muzică bună. Noi, solisti, nu avem timp să compunem. Facem turnee ca să supraviețuim. Dacă Electrecordul ar plăti pentru disc, așa cum trebuie, a-am mai fi nevoiți să participăm la atâtea concerte și am avea timp să compunem și noi.

Rep.: Condițiile unui turneu te discuti tu direct, sau prin intermediar?

D.I.: Eu, deși ar trebui să am un impresar, dar cum sînt prea puțini oameni în care să ai încredere, prefer să tratez direct.

Rep.: Când pleci într-un turneu te interesează cine mai este pe afiș?

D.I.: Nu. Mă interesează doar să nu fie un amalgam. Muzică ușoară și populară, sau mai știu eu ce la un loc.

Rep.: Te înțelegi bine cu colegii?

D.I.: Da.

Rep.: S-a întâmplat să ai discuții pentru ordinea intrării în scenă?

D.I.: Nu. Mi-e indiferent al cătelea sînt programat.

Rep.: Te interesează înainte de concert dacă s-au vîndut biletele?

D.I.: Nu. Dacă se joacă spectacolul, eu sînt plătit.

Rep.: Dar nu te deranjează să vezi o sală doar pe jumătate plină?

D.I.: A, ba da. În sufletul meu sînt trist. Mă întreb ce se întâmplă, de ce nu mai vine lumea să mă vadă. În ceea ce mă privește, însă, acord aceleși importanță spectacolului, indiferent dacă în sală sînt 300 sau 800 de spectatori.

Rep.: În ultimii doi ani s-a întâmplat să ai concerte amănate?

D.I.: Multe. În '90 nu s-au ținut aproape deloc. Lumea nu-i mai păsă de muzică și de artă. De fapt, toți eram preocupați de alegeri, de ce vom face și de ceea ce se va întâmpla cu noi.

Rep.: Te-a învățat cineva să dansezi sau furi pașii de la alții?

D.I.: Nu întotdeauna al pe cineva să te învețe. Deci, de cele mai multe ori, fur mișcărilor. În alte părți îți se spune, îți se arată ce pași, ce mișcări trebuie să faci pentru o melodie sau alta și care să te ajute să avansezi.

Rep.: Rock'n'roll știu să dansezi?

D.I.: Da.

Rep.: Ai dansat cu parteneră?

D.I.: Da. Facem o probă?

Rep.: După ce terminăm interviul. Dar pe scenă ai dansat rock'n'roll?

D.I.: Nu, pentru că nu am avut ocazia. Abia de acum încolo intenționez să-mi fac, pe lângă o trupă de acompaniament, și una de dans.

Rep.: Trupa de acompaniament va fi una tradițională — chitară, chitară, tobe, clape?

D.I.: Va fi: chitară, chitară, chitară, tobe, clape. Tot ei vor forma și grupul vocal. Voi scăpa, în sfîrșit, de a cînta cu negativ.

Rep.: Cu pozitiv ai cîntat vreodată?

D.I.: Doar la câteva concerte. Am suprapus însă, și vocea, pentru că eu nu pot să fac play-back. Și la T.V., la înregistrări, am probleme. Niciodată nu mi-a plăcut ideea de a cînta cu negativ. Este așteptarea publicului vede scena plină. Desigur, trupa nu sună ca bandă, dar îți permite să faci show-ul cum vrei tu, să cînti piesele în ce ordine vrei, totul depinzînd de atmosfera din sală, de starea publicului.

Rep.: Te-ai gândit totuși ce înseamnă, din punct de vedere financiar, o deplasare cu trupa?

D.I.: Da. Și consider că e momentul să-mi permit și din punct de vedere financiar acest lucru.

Rep.: Crezi că există o anumită vîrstă la care trebuie să te retragi sau să schimbi genul interpretativ?

D.I.: Nu. Cînd am să consider eu, am să mă retrag și gata. Mă voi retrage cîntînd rock'n'roll.

Rep.: Cu admiratoarele cum te descurci?

D.I.: În relația mea cu publicul, deci și cu admiratoarele, au fost 3 faze. La început, îmi făcea o deosebită plăcere să știu că sînt iubit, că sînt adulat. Cu timpul, asaltul fetelor a început să mă streseze. Uneori, eram nevoit să mă deplasez pe jos sau să apelez la I.T.B. Era imposibil să nu fiu recunoscut, să nu mi se ceară autografe, să nu fiu arătat cu degetul. Se întimpla să primesc telefoane la 2-3 noaptea, și, pur și simplu, să fiu întrebat ce mai fac sau să mi se pună muzică. Toate acestea mă deranjau. De un an, însă, am început să iau în serios relația cu publicul. M-am gândit că el face parte din meseria mea, că prin și pentru el trăiesc.

Rep.: Pînă unde crezi că poate merge popularitatea unui artist?

D.I.: Un statut al vedetelor trebuie păstrat. Nu e bine însă ca un artist să fie prea rigid. Lumea își face o părere greșită despre el, îl consideră înfundat. Și eu am fost acuzat că sînt îngîmfat. Vulpesca dacă nu ajunge la struguri zice că sînt acru. Desigur, uneori, fără să vreau, creez această impresie. Nu mă consider un om cu nasul pe sus. Nici nu am fost crescut așa. Am prieteni la care tin, pe care-i vizitez. De exemplu, azi (duminică, n.r.), mi-am luat chitara și m-am dus între blocuri, unde se string băieții din cartier, am discutat cu ei, am cîntat. Poate pe scenă sau la T.V. apar altfel. Tocmai de aceea e bine să fii mai apropiat de oameni.

Rep.: Al o prietenă?

D.I.: N-am!

Rep.: Dacă ai fi avut, ai fi spus?

D.I.: Da. Sincer, da.

Rep.: Cum îți explici că n-ai?

D.I.: Păi, am grijă să n-am.

Rep.: De ce? Crezi că ar fi o piedică în meseria ta?

D.I.: Nu. Sincer să fiu, am avut 3 iubiri. Cu ultima am fost și logodit. Cînd am cunoscut-o, luase preselecția pentru „București '91”. Trebuia să ne și căsătorim. Ce să zic? Am deschis ochii la timp! Pentru a te înțelege cu cineva nu sînt suficiente doar 2-3 puncte comune. Oricum, mai am timp și pentru căsătorie. Am rămas cu o piatră întru-unul din sertășele inimii. Acum, suflu și în iaurt.

Rep.: Să-l plăcă muzica este o condiție esențială?

D.I.: Eu, pînă acum, n-am văzut om căruia să nu-i placă muzica. N-o s-o oblig să mă însoțească în turnee sau să vină la concertele mele. Sper, totuși, ca atunci cînd vreau să ascult

o casetă sau un disc acasă, să mă înțeleagă. De fapt, cînd o să ne căsătorim, o să știu ce fac, și dacă mă va accepta pe mine, va accepta și, măcar, câteva dintre plăcerile mele.

Rep.: Ce discuri ai lua cu tine pe o insulă?

D.I.: În primul rînd, colecția mea de blues. Sînt vreo 20 de discuri. As mai lua Queen, Elvis, Edith Piaf.

Rep.: Complexul tău în legătură cu aspectul fizic mai există și acum?

D.I.: Da. În ultima perioadă m-am îngrășat din nou. În liceu, cînd am făcut sport, arătam bine. Am jucat volei la Politehnica Iași și am făcut arte marțiale. Acum tîin o cură de slăbire foarte severă. Mîhnic fructe. Foarte multe fructe. După cum vezi, umbliu cu ele după mine. Am renunțat la carne și la alimentele care conțin multe calorii.

Rep.: Pentru ținuta de scenă te consulți cu cineva sau îți alegi singur? Te întreb, pentru că, la un moment dat, apărui cu cravată, papion... Erau sfaturile culvei, sau așa credeai tu că e bine?

D.I.: Pe atunci, erau sfaturile culvei și nu mă simțeam deloc în elementul meu în acea ținută. Pentru vîrsta mea și genul de muzică pe care o cînt se potrivește mai degrabă o îmbrăcăminte sport. Așa că, acum, eu mi-o concep și mama o confecționează. Nu sînt un avangardist în privința îmbrăcămintelii. Caut o linie cît mai tînerască și lejeră, dar nu ieșită din comun.

Rep.: Ai vreun hobby?

D.I.: Scriu versuri încă din liceu, dar nu pentru a face carieră. De regulă, nici nu le dau să fie citite, decît dacă eu consider că persoana respectivă va înțelege cît de cît ce vreau să spun. De aceea, puțin îmi cunosc acest hobby.

Rep.: Cum va ști mai multă lume. Și în afară de versuri?

D.I.: Îmi place foarte mult să mîhnic. Așa cum unora le place să conducă mașina, să se uite la filme, să danseze, mie îmi place să mîhnic. Nu e foarte indicat pentru mine, dar ce să fac dacă sînt gîrmand...

Rep.: Îți place orice sau ai anumite mîncăruri preferate?

D.I.: Orici. Și știu să le și fac. Am totuși o preferință: salata Boeuf, făcută cu de toate, cu cărnăuș... ornată cum știu eu, cu gogoșare, cu floricele...

Rep.: Cum ai învățat să gătești?

D.I.: În timpul liceului. După ore, îmi luam trîstura și chitara și mergeam într-un cămin studentesc la Iași. Cîntam, petreceam... și, la un moment dat, ni se făcea foame. Am mîncat câteva zile morcovi cruși și biscuiți cu gem, dar pînă la urmă am simțit nevoia și de o mîncare gătită. N-aveam bani să merg la restaurant, și atunci... m-am „băgat” în oale. Ce a ieșit a ieșit! Acum pot să mă laud că știu să fac o tochtură moldovenească, ciorbă, sarmăluțe, mămăliguță. La început trebuie să ai o carte de bucate pentru a ști cam ce cantități sînt necesare. Pe urmă... pui totul după gust.



Rep.: Deci primele mîncăruri le-ai făcut după cartea de bucate?

D.I.: Ei! După cum mi-a venit. Cînd am văzut că te poți și otrăvi, am apelat la cartea de bucate. Dulciuri nu știu să fac. În rest, știu să spăl, să calc, să coac, să fac curat.

Rep.: Acum le faci pentru că ești singur. Dar după ce te vei căsători?

D.I.: Cînd mă voi căsători, am s-o fac din dragoste. Și dacă o s-o iubesc pe soția mea, va trebui să o și ajut, să nu o țin la baie frecînd rufe sau la bucatărie spălînd vase. Vreau să am o soție frumoasă, nu o femeie pentru menaj.

Rep.: Ce fel de femei îți plac?

D.I.: N-am preferințe pentru brunete, blonde sau roșcate. Să fie frumoasă (să-mi placă mie), deșteaptă, să am cu cine schimba o vorbă, cine să-mi dea un stat...

Rep.: Să revenim totuși la hobby-uri. Scrii versuri, îți place să mîhnic și...

D.I.: Mai am o pasiune — vînatul. Bunicul meu m-a învățat să vînez fără armă.

Rep.: Sînt animale pe care nu le-ai vînat pentru că îți plac și nu pentru că ți-ar fi teamă de ele?

D.I.: Ursul, tigru și elefantul. Sînt animalele mele preferate. Și cîinii îmi plac. Am avut unul. Fratele meu l-a vînat împreună cu chitara mea pe 15.000 de lei. Am suferit foarte mult cînd am aflat.

Rep.: În ce zodie ești născut?

D.I.: În „Rac”. Sînt născut pe 9 iulie. Și dacă tot m-ai întrebat de zodie, să știu că acest subiect mă interesează foarte mult. Am acasă tot felul de cărți, ceasloave întregi în limba engleză aduse din China. Am descoperit niște formule după care îmi calculez zilnic horoscopul.

Rep.: Și îl respecti?

D.I.: Desigur! Azi, de pildă, era (după calcule) o zi proastă. N-am făcut nimic, am așezat totul pentru mine cînd, linia afacerilor este în creștere.

Rep.: Crezi și în cele publicate în ziare?

D.I.: Nu! Sînt interpretări superficiale. Nîște timpenii.

Rep.: O întîmplare hazlie din viața de scenă?

D.I.: Nu știu dacă ce-ți voi povesti este chiar altă de hazliu. Acum, cînd îmi aduc aminte îmi vine să rid, atunci... Era în '88. În timpul unui spectacol la Babadag. Purtaam un costum din doc alb, foarte strîmt. Pantaloni aveau nasturii într-o parte. La un semi-spagat mi s-au descusut. Pe dedesubt nu aveau nimic. Spectatorii din primele rînduri s-au „scandalizat”. Nu înțelegeam ce se întîmpla. Abia cînd m-am ridicat

mi-am dat seama ce sîtmise agitație. M-am făcut verde-albastru la față și am ieșit din scenă. În culise erau Viorela Filip, Ileana Sipoleanu, fetele de la dans modern. Ce să mai, nu mai eu știu prin ce-am trecut. M-am ropezit la un croitor și la al doilea spectacol am fost „apți” să intru în scenă. Alte întîmplări? La Baia Mare am căzut în fosă. Era acoperită cu o pînză de culoarea scenei. Era atît de bine întinsă, încît am fost sigur că e podea. Greșala mea a fost că nu am verificat scena înainte. În timp ce cîntam, am vrut să mă apropiez de marginea scenei dansînd. La primul pas făcut pe înșelătoarea pînză am dispărut. Apropo de căzături. În '90, la Craiova dorînd să scap de autografe, după spectacol am vrut să mă furișez spre iesire (unica) pe lângă gard. Nu am sesizat însă, că sînt niște trepte. Am căzut de la o înălțime de 3 metri, în picioare. Din cauza greutății, mi-am făcut ferfeniță gleznele. Doctorii au pronosticat că nu voi mai putea merge, că oasele nu se vor suda. Pînă la urmă, medicii de la Spitalul Militar din Craiova m-au salvat. Am stat două luni cu picioarele în ghips. Eram cu psihicul la pămînt. Noroc că veneau zilnic admiratoarele și-mi întîrîneau moralul. Mă hotărîsem că în cazul în care n-am să mai pot merge să nu renunț la muzică. Mi-am zis că voi cînta, stînd în cărucior, la chitară. Pînă la urmă totul s-a terminat cu bine. Și doctorii s-au mirat de cît de repede s-au sudat oasele.

Rep.: Ce culori îți plac?

D.I.: Depinde de ce. Mașina aș vrea să fie de culoarea cognacului. Acasă, o cameră am s-o vopsesc de culoarea spicului de griu, una în bleu iar a treia bleumarin sau neagră.

Rep.: Cameră neagră???

D.I.: Da. Ca noaptea. Iar pe tavan am să pictez o boltă cu stele. De purtat îmi plac albul, galbenul, roșul...

Rep.: Flori preferate ai?

D.I.: Da. Crini și cazele.

Rep.: Nu putem încheia interviul fără să te întreb și care ar fi cele trei obiecte pe care le-ai lua cu tine pe o insulă?

D.I.: Depinde despre ce insulă este vorba.

Rep.: Este o insulă pustie, asemănătoare cu cea pe care a ajuns Robinson Crusoe.

D.I.: As lua o femeie, un topor și... o lunetă.

Rep.: Mă așteptam să spui un casetofon sau măcar un radio...

D.I.: Da, dar de unde curent? Bateriile se termină repede... De cîntat voi cînta eu. Doar asta mi-e meseria și asta știu să fac cel mai bine.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

Despre Scorpions și Skid Row s-a scris și vom mai reveni cu materiale vaste. Situație valabilă și pentru alte două nume care s-au inclus în această rubrică: Joe Satriani și Richie Sambora.

SAVATAGE. Grup format în 1983 la Tampa (Florida). Componentă: Criss Oliva (chitară), Johnny Lee Middleton (bas),

Steve „Doc” Wachoiz (tobe). Power metal melodic al unei formații care a activat inițial, din 1978, cu numele de Avatar. Din 1984 au semnat contractul cu Atlantic Records care a editat și recentul album, *Streets — A Rock Opera*.

SMALL FACES. Grup britanic format în 1965, are o importanță deosebită în istoria genului. Londonezi s-au unit în jurul lui Steve Marriott (solist vocal, chitară). Varianta inițială fi mai avea pe Jimmy Winston (claviatură), Ronnie „Plonk” Lane (bas), Kenny Jones (tobe). Ian Mac Lagan l-a înlocuit pe Winston după primul hit, *Witcha Gonna Do About It?* din 1965. Numele a devenit *The Faces* iar prima piesă de locul 1 a apărut în 1966, *All Or Nothing*. De reținut și titluri ca *Lazy Sunday* (1968), *Itchycoo Park* (1967). Imaginea trupei a inspirat grupuri de azi, cum ar fi Quierboys. Despre soarta lui Marriott ați aflat desigur. Cel care l-a înlocuit în 1969 n-a fost altul decât Rod Stewart.

STEPPENWOLF s-au format în 1957. Inițial au fost: John Kay (chitară, vocal), Jerry Edmonton (tobe), Goldy Mc-

John (orgă), Michael Monarch (chitară), Rushton Moreve (bas). Despre John Kay am mai scris anul trecut. El a creat grupul Sparrow în Canada unde emigrase cu familia, venind din R.D.G. Prima schimbare în echipă s-a produs, când aveau deja numele de Steppenwolf. La bas a venit John Russell Morgan. Marele hit, cunoscut de toate generațiile de fani al rock-ului, *Born To Be Wild* a apărut când criza din Cehoslovacia a dus la invazia sovietică. Recent



STEPPENWOLF pe vremea lui „Easy Rider”



melodia a fost reluată de The Cult și de Angry Anderson. Este considerată o piesă clasică a hard-rockului. Între 1968 — 1972 au obținut 8 discuri de aur în Statele Unite. Mai multe discuri pe 45 de tură au confirmat cota grupului, atât pe plan politic cât și în cel muzical. *Magic Carpet Ride*, *Rock Me*, *The Pusher*, *Monster* sau *Hey Lawdy Mama* au pătruns în clasamentele lumii. Kay și-a încercat norocul și pe cont propriu, reluând apoi numele Steppenwolf susținând turnee euro-

pene ciliar și în 1991. Mulți își amintesc această datorită filmului *Easy Rider* în a cărui coloană sonoră au fost incluse succese mai sus semnalate. (*Born To Be Wild* și *The Pusher*). Albume importante: *Steppenwolf* (1968), *At Your Birthday Party* (1969), *For Ladies Only* (1971), *Skull Duggery* (1976), *Live In London* (1982) și *Wolf Tracks* (1985). Despre Screaming Jets, așteptăm viitoare.

ANDREI-EUGEN

În orice magazin de discuri există un colț de harababură amorfă, al cărui nume se schimbă când nu te aștepti. Mai demult, „raionul” se chema post-punk sau new-wave, apoi doar wave, pe urmă indie. Indie-rock — rock-ul produs de casele de discuri independente. În 1980, promotorii săi abordau o muzică sumbră, subordonată (nu știe nimeni de ce) stilului gotic. La jumătatea deceniului trecut, trupele indie puteau fi recunoscute mai degrabă printr-o conștiință de apartenență comună, decât prin vreun element muzical definitoriu. Tunsorile lor păreau opera unui frizer legat la ochi, iar vestimentația se compunea din tricouri consecvent demodate, fluturând zglobi peste coapsele purtătorilor („Flying The Flag”, titlul de album al trupei americane Firehouse, devenind chiar manifest temporar al filozofiei indie). Cum se va vedea în cele ce urmează, aspectele de mai sus nu sînt decât o simplificare a fenomenului. La început, marile case de discuri au privit condescendent concurența indie, iar publicul de rock tradițional nu depășea prejudecata conform căreia o trupă indie n-are cum să fie bună, de vreme ce firmele adevărate nu-i acordă atenție. Deși nici astăzi procentul caseilor de discuri independente nu-i mai mare de 5 la sută, ele dețin un avantaj important față de gigantul branșei: în Anglia, arbitru model muzicale, firmele mari par a nu mai fi în stare să lanseze noi vedete, motiv pentru care aproape toate trupele cu popularitate constantă din era punk și până acum datorază recunoașterii firmelor indie. De la *Depeche Mode* (Mute) și *The Smiths* (Rough Trade), la *Happy Mondays* (Factory), inițiativa a fost numai a caseilor de discuri minore. Una dintre cauze este prudența extremă a marilor firme: un angajat de la Sony va prefera să-i sensibilizeze pe comercianții de discuri cu un album Michael Jackson decât cu noua creație a trupei The The, de exemplu, aflată sub contract la Epic. Reprezentanții firmelor independente în schimb tind spre acțiuni mișionare, îndrăgesc și înțeleg sonoritățile bizare, cărora încearcă să le crolască drum spre succes. Cu timpul, „mărmarii” au adoptat o poază politică: îi lasă pe colegii de la indie să fie deschișători de drum și ei nu fac decât să continue calea bătătorilor. Sînt cunoscute multe cazuri (nediscutate oficial de nimeni) în care, primul album al unei trupe apare la o casă de discuri independentă, pentru ca al doilea să fie de la cuprins în planul de lansări al unei firme mari. Dar unor muzicieni „schimbarea de climă” nu le prieste. Hüsker Dü din Minneapolis, una dintre cele mai renumite trupe indie a generației sale, lansată strălucit de Rough Trade, a semnat ulterior un contract de multi-dolari cu WEA și, rapid, s-a și dizolvat. Bateristul Grant Hart, ale cărui probleme cu drogurile s-au accentuat sub ploaia de bani (două cum singur declară) e-a întors în final cu noua sa trupă, Nova Mob la Rough Trade.

The Fall s-au aflat 5 ani la rind sub contract la Beggars Banquet. „Pe urmă au plecat la Phonogram” precizează sec directorul firmei, Martin Mills. Vechea poveste: cireșele din curtea vecinului... Noi nu puteam concura o asemenea ofertă. Au scos, cel drept, 2 albume rezonabile, dar vinzările au fost mai slabe ca la noi. În prezent, cariera trupei pare încheiată. Cu noi ar fi ajuns mai departe”. Mills, în vîrstă de 42 de ani și licențiat la Oxford în filozofie și filozofie, nu și-a premeditat cariera în branșa muzicală: în 1975 el devenea întîmplător coproprietarul unui magazin de discuri numit (după albumul Rolling Stones) Beggars Banquet. (Dintr-un al doilea magazin, pe care-l deschide în același an, va lua naștere mai tirziu casa de discuri Rough

sucursalei Anxious, trupa Gura Josh revenind a celeilalte ramuri BMG, Deconstruction. La începutul acestui an însă, scena indie a fost zguduită din temelii, prin neașteptată descompunere a firmei Rough Trade. Un rezumat al complicității povești ar fi următorul: prin lichidarea ramurilor Rough Trade Incorporated din SUA și Rough Trade Distribution din Anglia a fost bulversată o întreagă rețea de mici case de discuri subordonate acestora. Sucursala germană, Rough Trade GmbH a fost cumpărată de firma britanică, Pinnacle Distribution deci ea stă fără grijă. În urma acestor mutări, Martin Mills a înființat împreună cu Daniel Miller de la Mute o nouă casă de discuri, Rough Trade Music, care, după toate aparențele,

orientează decît după sine. Majoritatea trupelor se cănesc să sune ca Velvet Underground sau, și mai rău, ca The Smiths, fără să observe că publicul dă semne de plictiseală. Depinde despre ce public e vorba — piața britanică, cu puzderia-i de reviste muzicale, care lansează săptămînal noi curente, constituie o excepție. „E mult mai dificil să lansezi o trupă în afara Angliei”, afirmă Kurt Thielen, director administrativ la Rough Trade GmbH, „dar dacă ai reușit, ai câștigat definitiv loialitatea publicului și a presei”. Tot el subliniază că termenul „indie” nu trebuie limitat la rock. „În ultimii 2 ani, succesul cel mai mare l-au avut piesele dansante — amintiri fie doar Rhythm King (Rhythm King sînt alături de Bomb The Bass, S’Express și Les Negresses Vertes,

muzicii pop, se constată că tocmai firmele indie au fost cele care au ținut în viață noile curente muzicale, pînă cînd le-a remarcat vreo mare casă de discuri. Independența se dovedește însă greu de păstrat. Cu cîteva luni în urmă Hannibal, Casa de discuri a legendarului producător Joe Boyd, nereușind să facă față dificultăților financiare, a fost cumpărată de indie Rykodisc din SUA. „Cred că e bine să mai colaborez și cu alții”, afirmă Boyd optimist. „Ryko are un program muzical internațional, un catalog Zappa și o grămadă de interese cu care mă pot identifica. Nu același lucru îl pot spune despre Beggars Banquet, Mute sau Factory — mi se pare total neinteresant ce fac ei și chiar discutabilă independența muzicii pe care o susțin, avînd în vedere că majoritatea trupelor indie au contract cu firme mari. Discurile și le înregistrează în California, cu un producător ales de firma americană, care-i îndrumă în final spre pop-ul convențional — mă întreb deci, unde-i independența?” Cele precizate de Boyd nu sînt tocmai specifice fenomenului indie, iar Rykodisc nu este nici ea o firmă indie obișnuită — a fost înființată de 4 tineri americani care, după ce l-au contactat pe Frank Zappa în vederea realizării unui CD cu vechile sale piese s-au văzut nevoiți să treacă în tabăra profesionalistilor. Și au fost suficient de perspicace să se concentreze exclusiv asupra CD-ului, într-o vreme cînd acesta era folosit de casele de discuri indie doar ca jucărie ocazională. Acum cînd moda albumelor de vinil se află în declin respectivele case de discuri sînt descoperite — pentru a supraviețui își vînd cele mai bune contracte firmelor mari, sau încearcă să colaboreze cu ele, măcar pentru distribuția discurilor. Sînt unii care susțin însă că problema indie nici n-ar exista dacă n-ar fi aflat de des invocată. În acest sens Steve Gottlieb, proprietarul minusculei firmeTVT, remarcă sarcastic: „BMC nu stă nici ea pe rose și totuși nimeni nu extinde problema asupra tuturor marilor case de discuri”.

Criza independenților

Trade). În 1967, la Londra explodează curentul punk iar Mills i se alătură cu toată convingerea: „Cînd l-am auzit prima oară pe Sex Pistols, am încremenit: energia și sinceritatea muzicii lor erau absolut unice”. Apoi devine impresarul trupei Lurkers și pentru că nici-o mare firmă nu le oferă contract, Mills înființează o casă de discuri proprie — în 1977 Lurkers ocupă deja locul 1 al clasamentelor indie din Marea Britanie. În 1976, Beggars Banquet dă lovitură de grație cu ajutorul lui Gary Numan, care în decurs de numai 2 ani realizează un ultim succes internațional și astfel o bază financiară solidă pentru casa de discuri (în mod similar, „Tubular Bells” al lui Mike Oldfield face din Virgin un concern multinational). Relația strînsă între Gary Numan și casa de discuri dă naștere zvonului că firma ar fi proprietatea solistului. Pentru rezolvarea dilemei, din Beggars Banquet se desprinde o nouă ramură independentă, 4 AD, care promovează o estetică nihilistă, intrupată de formații ca Bauhaus, Birthday Party, Dead Can Dance sau This Mortal Coil, în ale căror piese nevroza joacă rol principal. Criticii încep să îndrăgească stilul și strădaniile colective ale presei muzicale britanice contribuie la pătrunderea sound-ului „depresiv” în clasamente. Ideea „subramurilor” este preluată apoi și de marile case de discuri, dintre care unele înființează chiar sucursale pseudo-independente, cu o strategie de piață apropiată celei indie. Din WEA, de exemplu, se desprinde Blancy Y Negro, care-i lansează pe The Jesus And Mary Chain și Everything But The Girl, iar concernul german BMG lasă proiectele solistice ale lui Dave Stewart pe mîna

pare a prelua curînd supremația pe piața indie. Cazul Rough Trade nu este decît unul dintre exemplele de prăbușire a unei firme, care în ultimii 10 ani i-au căzut victime și Greenworld, Systematic, Sound Good sau JEM. Gerald Cosloy, directorul firmei americane Matador, vede salvarea doar într-o independență totală: „Alfel n-aveam viitor. Trebuie să ne adresăm direct publicului, să-i înmîmăm neintermedat produsele noastre, chiar cu riscul unor vânzări nerentabile. În timp ce multe trupe rap au descoperit cum să abordeze un public cît mai larg, rockerii refuză categoric să coboare din turnul lor de fildeș”. Bobby Gillespie, solist vocal la Primal Scream (trupă din Glasgow, care încearcă să imbine soul și free jazz cu rock a la New York Dolls) adaugă: „Scena indie e sortită pieirii, pentru că nu se

descoperirea lui Daniel Miller („red.”). În magazine, astfel de discuri nu stau în raftul „indie”, lucru valabil și pentru rap, cu toate că, de regulă, sînt lansate tot de firmele independente. Dacă priviți scena din Manchester, veți remarca o distanțare evidentă de tradițiile indie-rock-ului. Trupe ca Happy Mondays sau Stones Roses declară: Nu vrem să fim considerate formații de rock exclusivist — ne place să dansăm și preluăm în muzica noastră elemente dansante”. Tributul dat de Rough Trade din Germania acestei noi perspective sînt „producții foarte variate, de la piese de dans, la hardcore-thrash”, iar firma Hannibal oferă contract chiar și unor muzicieni germani, printre care Gaspar Brötzmann și Einstürzende Neubauten. Privind retrospectiv evoluția

Selecție a celor mai importante discuri indie apărute în '91

- BESTSELLER**
- Mudhoney — „Every Good Boy Boy Deserves Fudge” (EFA): Pop gălăgios, sexy ca Nirvana; • Bad Religion — „Against The Grain” (Semaphore): Aceași melodie, același ritm — comercial în măsura în care punk-ul poate fi comercial; • Urge Overkill — „The Supersonic Storybook” (EFA): Rock ingenios cu influențe din anii '70.
- HARDCORE**
- No Means No — „0 + 2 = 1” (EFA): Concentrat, nu prea dur, de mare virtuozitate; • Bastro — „Sing The Troubled Beast” (EFA): Conglomerat de energie, cu piese incîntătoare; • Butthole Surfers — „Ploughd” (RTD): Pictură sonoră aspră, ușor convențională.
- GRUNGE-ROCK**
- Melvins — „Bullhead” (RTD): Heavy-metal anarhist, hiperanalitic pe alocuri; • Hole — „Pretty On The Inside” (EFA): Trupă feminină viguroasă și texte minunate despre dragostea ca marfă; • Big Chief — „Face” (EFA): Rock palpitant din Detroit.
- FOLK**
- The Walkabouts — „Seavenger” (EFA): 10 prize perfecte de balsam pentru auz; • Sonya Hunter — „Favorite Short Stories” (Semaphore): Cîntece dulci ca mierea, aduse din cafeneaua „Queen” din San Francisco; • Fellow Travellers — „No Easy Way” (RTD): Un texan cîntînd folk de balansoar pe ritm de reggae.

- ELECTRONICA**
- Minister Of Noise — „Voodoo Soul” (Semaphore): Cîteva voci artificiale și un beat masinal încearcă să mascheze lacune de profesionalism; • Consolidated — „Friendly Fascism”: Amalgam de hip-hop și EBM, motivat politic.
- NATIONAL**
- Blumfeld — „Ich Maschine” (EFA): Un intelectual singular încheie conturile cu lumea; • Die Skeptiker — „Die Skeptiker”: Texte protestatare din fostul RDG și punk a la Dead Kennedys; • Die Goldenen Zitronen — „Punk Rock”: Încă un sound ieftin devenit succes.
- AVANGARDA**
- Kim Salmon The Surrealists — „Essence” (RTD): Imposibilă aliniere de rock, piese sentimentale și citate hip hop / rave; • Rudolph Grey — „Mask Of Light” (RTD): Inferna de emoții pe chitară, saxofon și tobe.

Traducere și adaptare G. MADALINA

răspundem dacă sîntem în stare

GEO ȘI CEATA DE NOBILI (Suceava). Povestea cu pseudonimele nu merită așteptarea. Dacă așa va simțiți voi bine, nu va pot împiedica. „Regulatorul din București” era o instituție și nu un nume. Ca și Posta sau Telefoanele sau Garda de la Cotoreni sînt locurile de muncă ale celor care sună. Propunerea privind ziua de 4 martie ca Ziua Națională a Disc-Jockey-ilor este frumos argumentată, dacă ne referim la data dispariției lui CORNEL CHIRIAC. Dar gîndiți-vă la anul 1977. Crediți că e bine? O altă sugestie sau alte ar merita o nouă discuție. Gestul celor de la postul de radio TOP 91 — SUCEAVA de a întrerupe emisiile timp de 20 de minute în memoria lui Cornel Chiriac este într-adevăr minunat. La un post local se poate. Oricum, jos pînă la Redai și numele celor pe care voi îi admirați: Sorin Avram (director), Doru Popovici (redactor șef), Marcel Platon, Sorin Rednic și Dana Ungureanu. Am înțeles că mai sînt și alții ale căror nume nu le-ați reținut. În legătură cu acel articol la care ar fi trebuit să reacționeze fanii V.N.D. nu merită să ne facem probleme. Voi ați scris acolo sau în altă parte? Opinia persoanei care n-a semnat articolul cu pricina nu mă preocupă. A voastră, da! **MARIAN COTRAU** (Salonta). Bogdan Puris de la Radio-Timisora n-a primit voturile necesare pentru a figura printre primii 5. Preferința la treburile sustinute de mulți ați corespondenți din zonă. Sînt convins (fără să-l fi auzit) că Bogdan își merită aprecierile și primul loc în topul tău personal. **ZOLTAN VARGA** (Timisoara). Interesant topul tău. Utile și cîteva știri. Primarul orașului Dublin a propus ca toți cei 4 componenți ai grupului U 2 să primească trofeul Freedom Of The City Of Dublin. Alți beneficiari ai aceluiasi premiu au fost G.B. Shaw și J.F. Kennedy. **Whitney Houston** sau **Janet Jackson** sau **Paula Abdul** vor interpreta rolul

principal în filmul „Yo! Allice”, o ecranizare rap a celebrei „Alice în țara minunilor”. **Ca Michael Jackson** ar avea un single cu titlul Remember The Date n-am auzit dar dacă ai cules perla de la TV atunci se poate. Și acum al tău STAR-GAG foarte actual: „Se apropie încă o Election Day (Arcadia). Deci, Warning! (Adeva), Behind The Mask (Eric Clapton) Every Rose Has It's Thorn (Poison). Fanii, Foreigner Scorpions Nirvana fredonează When I See You Emile (Bad English). I'll Be Loving You Forever (NKOTB). Dar Don't Give Up (P. Gabriel/Kate Bush). În acest Land Of Confusion (Genesis) Bello e impossibile (Gianna Nannini) dar poate Someday (Glass Tiger) vom fi și noi Happy People (Yazoo). Should I Stay Or Should I Go (The Clash)? Răspunsul îl aflăm Calling America (ELO) sau Vienna Calling (Falco). Dar Money Talks (AC/DC) și pînă deținem acel Dirty Cash (Adventures Of Stevie Nicks) All We Can Do Is Sit And Wait (Sidney Youngblood)”. Abonamente la revistele de la care nu știu cum să le fac, dar dacă îmi dai o idee, rezolvăm. Evident e nevoie și de muzica alternativă. Apropos de topuri, nu toți vizionăm MTV în direct. Pentru moment. Așa se explică rezistențele noastre. **MODERN TALKING** (Galați). Am primit ambele scrisori în versuri, iar la radio am zărit și pisicuța specială pentru care-ți mulțumesc. N-am prea înțeles de ce ai fi supărată, dar cred că-ți va trece. Îmi ceri o groază de lucruri, date, dar nu-mi dai adresa. Sau te aștepti să-mi fac autobiografia în cadrul rubricii de față!? E eventual tot în versuri? Chiar dacă figurezi pe lista corespondenților favoriți (avînd în vedere constanța și umorul cu care te exprimi) nu pot face ceea ce-mi ceri. Găsește o soluție, realizabilă și anunță-mă! **ANABEL ENACHE** (Iasi). Despre presecțiile de la Mamaia am aflat și eu cîte ceva dintr-un număr al ziarului România liberă-

care să discut despre muzică, care să-mi ofere cîteva rînduri ce să-mi aducă fericire, să mă ajute să străbat viața mai ușor. Deviza mea este: dragoste, prietenie, muzică și... gheață! Este un S.O.S. Sper să fie interceptat. **CAIAN A. DRIANA CRISTINA** (str. Splai Mihai Viteazul nr. 17, bl. B, sc. 2, ap. 12, et. 2, jud. Mehedintz, Dr. Turnu-Severin, cod 1500). Sînt șatenă, cu ochi căprui, am 14 ani, m-am născut în zodia „Berbecului”. Aș vrea să corespund cu tineri care au ca preferințe formațiile Metallica, N.K.O.T.B., UB

pilația nu oferă nimic înedit, așa că rămîne de vinat noul album (subliniază cronicarul revistei Metal Hammer din aprilie). **BLUE ANGEL** (Buzău). Mi-ai trimis cîteva date suplimentare despre cei de la Depêche Mode. Adică noi n-am scris înălțimea băieților. Promitem să revenim cu informații și mai profunde. Părerea ta despre „cearta” diverselor categorii de fani și rockul este împărțită de multă lume. E loc pentru toată lumea, pentru toate gusturile. Voi mai oferi spațiu pentru „Opinii” pentru că unele sînt inspirate argumentate. Adresele le poți trimite dar numai în cazul că le scrii de tipar. 49 de numere din P.R. & S? Doar dacă ne vizitezi vei obține o parte. Am publicat lista disponibilităților. Cum poți să spui că Depêche Mode au lipsit din top? Desi n-au avut album cu noutăți în 1991/1992 tot au apărut și la ediția anterioară a TOP 30. În lume intrările depind și de prezența discurilor în magazine. Topul nostru este alcătuit totmai de cei pe care-l recomandăm, Liviu Zamora. Cei-kali realizatori de emisiuni muzicale colaborează la alte publicații (Meles Theresol Illyer, ș.a.) E treaba lor, e dreptul lor. Si al tău să le scrii. **RAMONA RADULESCU** (Ploiești). Am primit mesajul și ne străduim să „onorăm comanda”. Cînd vei veni vei găsi tot ce avem pînă la nr. 47. **CLAUDIU HOREANU** (Arad). Despre White Lion la litera W a mini-dicționarului A-Z. Ve a parte și de un

interviu preluat din Hard Force (revistă care între timp și-a încetat apariția). Afirmam cu altă ocazie că multe zăre și reviste au acum rubrici muzicale. Unele bune, altele mai puțin. Unele originale, altele deloc. Scăpările altora vor putea figura într-o eventuală rubrică Harakiri în deplasare. Deocamdată ne ocupăm de greșelile noastre. Culemea este că cei pe care-l numești (eu n-o fac pentru că n-am citit niciodată revista în cauză) are mari orgolii și se pretinde atotștiutor făcînd referiri ironice chiar și la P.R. & S. (aflu de la alți corespondenți). Să fie iubit, iar cei care citesc astfel de rubrici să-și ia o marjă de siguranță privind valabilitatea informației. Dacă mai găsești „perle” nu uita că eu sînt colecționar cu riscul de a deveni milionar! **D.D.R. (Budeacasa — Bihor)**. Ai perfectă dreptate. Nici măcar Harakiri Group n-a sesizat că în topul băieților noștri lipsea locul 5! Deci: 4. Daniel Iordăchioae, 5. Gabriel Dorobanțu, 6. Cătălin Crișan, 7. Ovidiu Baciu. Așa era corect. Manuscrisul era bun. Între timp a trecut prin calculator și apoi s-a tipărit. E grea tehnica modernă! Ghicitoarea ta cu titluri este totmai bună pentru o încălzire în vederea unor Miniteste mai serioase decît simpla recunoaștere a unor imagini te drept, nu prea clare, din motive tipografice. **AFĂLĂ! CITI MAI MULTE TITLURI DE MELODII ȘI PRECIZĂȚI INTERPREȚII ACESTORA. CITIND ATENȚI URMĂTOAREA SCRISOARE:**

FATA DRAGĂ.

Singur în noapte, pînă-n zori îți scriu un cîntec alb după ultima modă. Încearcă să crezi că tu ești steaua sufletului meu fiindcă eu cred că tu, doar tu ești fata din vis, ești fata de nisip. Vino, revino, cu un tren de soară pînă la stația finală unde-ți voi spune: Bună seara, iubito! Vom merge pe străda înserării, spre care rai? Să petrecem o noapte de iubire ca-n filme. Vom face un pas în doi ascultînd cîntecul ploii și-ți voi spune o poveste de iubire și mai multe povești dintr-o gară, plînd pe un vapor numit speranță și dansînd rock-ul iubirii și Dracula blues. Vom asculta la radio, muzica ca pe un exercițiu făcut de un cascadeur, spunîndu-ne că nu sîntem normali. Îți voi spune un cîntec pentru dragoste și mă voi întreba: ce va fi cu iubirea mea? Îți voi cere totul sau nimic iar tu îmi vei da certitudinea și-mi vei spune că din iubire se tu moare uneori. Tatiana, niciodată n-am să te uit fiindcă te iubesc ca un bleg. Și chiar dacă tu pleci și vii, te rog nu fugi, fiindcă totul e posibil. Știu că ești tare frumoasă, prieteni vom fi și niciodată nu te voi uita. Rămii cu bine.

RISIPITORUL DE IUBIRE
Azi, 10 aprilie, 1992

Răspunsurile le așteptăm pînă la sfîrșitul acestei luni, după care trecem la alte probe. Oricum Doru, prietenul nostru din

Bihor, a făcut un pas mare pentru a deveni un colaborator cert al P.R. & S.

ANDREI PARTOS

LIANA GHEORGHE (Carl, Hipodrom bl. C4, sc. 1, ap. 12, Brăila, cod 6100) și **MIRELA ANDRONE** (Carl, Hipodrom bl. C4, sc. 2, ap. 23, Brăila, cod 6100) au ca preferință formația Depêche Mode. Doresc să înființeze un Fan-Club. Deoarece mai mulți cititori ne-au solicitat date privind înființarea Fan-Cluburilor, în numărul viitor vom publica un interviu cu Virginia Dutu (Fan-Club „Gabriel Cotabiță”). **VIDRAS-CIUC DORIN** (Aleea Decabal nr. 26, bl. U2, sc. A, et. 1, ap. 5, Iasi, cod 6600): Oferă pentru numerele 10, 26, 46 P.R.&S. 25 de lei. Ar dori să obțină versurile și notele melodilor: „Highway To Freedom”, „Le Soleil Se Lève a L'Est”, „I Can't Stop Loving You” cîntate de inegalabilul Gabriel Cotabiță??? (noi nu deținem așa ceva!). **ISABELA DEMOC** (Calea București, bl. 30, sc. B, et. 3, ap. 10, Pitești, cod 0300, Argeș): „Am 16 ani, sînt blondă cu ochi albaștri și sînt născută în zodia Scorpion. Îmi place foarte mult N.K.O.T.B. În schimbul unor date cu și despre această formație ofer postere cu Michael Jackson, George Michael, Paula Abdul, A-HA, Madonna, Tom Cruise, Hammer, Jean Claude Van Damme, Bros, Arnold Schwarzenegger”. **SMIRENA CRĂIȚĂ ARANCA** (Aleea Cîmpul cu Flori nr. 16, bl. A 51, sc. A, ap. 12, sect. 6, București). Temerile tale nu-și au rostul. Scrie-i Virginiei Dutu (Bd. Magheru nr. 34, sc. E, et. 4, ap. 20, sect. 1, București) și totuși se va rezolva. Multumim pentru poza cu Glen Modeleros. **LUMINITA** (str. Aleea Zamora, bl. III, sc. B, ap. 10, Ploiești, cod 2000): „Ofer versurile pieselor de pe albumul „Metallica 91” în schimbul versurilor melodilor de pe albumele „Ride The Lightning”, „Master Of Puppets”, „Garage Days Re-revisited” — Metallica, „Cause Of Death” — Oblituary, „Arise” — Sepultura, „Human” — Death, „Season In The Abyss” — Slayer. **LIVIA**—

ALINA LAZAR (str. Păcii, nr. 139—A, Tulcea, cod 8800): „Sînt elevă în clasa a IX-a, la Școala Normală din jud. Tulcea, profil limbi străine. Îmi place muzica! E normal la vîrsta mea, nu? M-am axat pe un gen pe care nu tocmai toți îl suferă: muzica simfonică, mai ales Beethoven și Liszt. Dar asta, doar pînă în clasa a VIII-a căci eram pur și simplu ignorată de colegi din cauza acestei pasiuni. M-am hotărît să devin și eu ca ei pentru a putea vieții împreună în bună pace. Ascultînd cu atenție, mi-am dat seama că muzica pe

care să discut despre muzică, care să-mi ofere cîteva rînduri ce să-mi aducă fericire, să mă ajute să străbat viața mai ușor. Deviza mea este: dragoste, prietenie, muzică și... gheață! Este un S.O.S. Sper să fie interceptat. **CAIAN A. DRIANA CRISTINA** (str. Splai Mihai Viteazul nr. 17, bl. B, sc. 2, ap. 12, et. 2, jud. Mehedintz, Dr. Turnu-Severin, cod 1500): „Sînt șatenă, cu ochi căprui, am 14 ani, m-am născut în zodia „Berbecului”. Aș vrea să corespund cu tineri care au ca preferințe formațiile Metallica, N.K.O.T.B., UB

sînt șatenă cu ochi verzi, pletoasă, mă consider o adevărată lealcă. Cumpăr tricouri, casete originale cu Metallica. Prin intermediul acestui apel încerc să-mi fac cit mai mulți prieteni. Propun ca temă de corespondență muzica: Foale verde de canal / Eu ascult Heavy Metall! Restul versurilor nu le putem publica. Ne-au creat o senzație... pe care nu dorim s-o suportăm și restul cititorilor. Sper că numele străzii pe care locuiești nu are nici o legătură cu... sistrele versuri. **MARIANA SPIRIDON** (str. Libertății nr.

24 de ani. Vreau să corespund cu tineri din România. Nu contează sexul sau vîrsta. Important e să iubesc muzica și în special să le placă Cyndi Lauper. Corespondența să fie în limba engleză sau spaniolă. **GEORGE ICHIM** (str. Zorilor 26, Jurelova, jud. Tulcea, cod 8851): „Mi-ar place să-mi fac noi prieteni, sperînd ca printre ei să fie măcar unul sau doi din București pentru a mă ajuta să înregistrez muzică nouă și bună”. **ROBERT** (str. Gen. Eremia Grigorescu, bl. 73, ap. 29, Ploiești, cod 2000): „Sînt un fan Holograf, dar un fan adevărat. O rog, pe această cale, pe Camelia Elisabeta din Cîmpia Turzii să-mi scrie”. **ROXANA BEADICEANU** (str. Calea Căărășilor nr. 36, bl. 11, sector A, ap. 21, Brăila, jud. Brăila, cod 6100): „Nu sufăr „Pestii”, pentru că sînt „Lealcă”. Am 16 ani de cînd sînt pe acest Pămînt. Sînt șatenă cu ochi negri. Dragostea mea este și va rămîne Freddie Mercury. În suflet mai am însă loc și pentru Sebastian Bach, AC/DC. Pot să îmi scrie și rockeri cu ochi verzi, nu mă supăr”. **BIANCA GHEORGHIU** (str. Uranus, nr. 6, bl. 64, sc. A, et. 1, ap. 3, Timisoara, jud. Timiș, cod 1900): „Am 14 ani și jumătate, 1,68 m., păr șaten, ochi albaștri-verzi și sînt născută în zodia „Eclorei”. Sînt singură... nefericită. Am mereu aceleași ghimpe înfipt în inimă, aceeași ispită a minții, aceeași fierbinteală în sînge. Michael! Îl iubesc. Am încercat să fug de el, dar Michael mă stăpînește. Nu mă pot gîndi la nimic altceva. Îl iubesc atât de mult încît mai lesne îmi închipui o lume fără soare decît pe mine fără să-l iubesc. El va rămîne mereu acolo unde iubirea mea l-a așezat: pe virful cel mai înalt din lume. Aș dori să mă împrietenească cu toți fanii (absolut cu toți) acestui geniu, cu toți cei care sînt că Michael înseamnă totul!”

ORLANDA DELADI

INTERMEDIUM PRIETENII

care ei o idolatrizară nu este chiar atât de rea, din contră e chiar reconfortantă, plăcută, zguduitoare și, uneori, tristă. Cu ajutorul lor, am ieșit din carapacea mea de vise shakespeariene care pluteau în muzica lui Beethoven, am început să privesc viața mai optimistă, mi-am dat seama că muzica este frumoasă și „bună”, dar, esențial este să-ți s-o trăiești, să simți cum ea pătrunde încet-încet prin fibrele corpului tău contopindu-se cu tine și făcîndu-te să fii mai bun, mai curat. Descoperind muzica aceasta nebulă nu am renunțat nici la cea simfonică. Idolul meu este Vanilla Ice. Am descoperit o muzică, am descoperit un interpret, dar mai am nevoie de încă ceva: de prieteni! De prieteni cu

40, Compact. Despre Metallica și Compact aș vrea mai multe date și poze. M-ar interesa și textele pieselor de pe albumul formației UB 40”. **RALUCA NEAGU** (str. Despan, com. Doicești, jud. Dîmbovița, cod 0269) are 15 ani și îi plac Metallica și Scorpions. Cei care au nevoie de solist vocal pentru o trupă rock o pot contacta. Raluca compune și muzică rock. **VASILE SIMIȘAN** (Bd. Mihai Viteazul bl. PTTR, et. 6, ap. 23, jud. Zalău): „Vreau să corespund cu toți cei care suferă de sindromul Depêche Mode. Am 18 ani, 1,80 m., 70 kg., și posed textele multor melodii interpretate de „D.M.”. **MARIANA BORODEA** (str. A-batorului nr. 14, Giurgiu, jud. Giurgiu, cod 8375): Hey, Hey, Metall! Am 18 ani, 1,65 m.,

16, bl. 20, ap. 25, Adj. Jud. Vrancea): „Roxette este formația despre care vreau să am cit mai multe date. În afară de a asculta muzică îmi face plăcere să citesc și să dansez. Am 17 ani. Sînt blondă. Sînt în zodia „Eclorei”. Am 1,05 m.”. **ANCA TRANDAFIR** (str. Primăverii nr. 8, bl. GA15 B, sc. A, ap. 20, Slătina, jud. Olt, cod 0500): „Cumpăr discuri, fotografii, articole, informații cu și despre Gabriel Cotabiță”. Nu știu dacă te referi la Revelionul '92, dar precum vezi scrisoarea a ajuns cred eu în timp util. Urarea o primim chiar dacă mai sînt 8 luni pînă la sfîrșitul anului. **JORJE DANIEL ORTIZ** (Casilla Postal 724 (1000), Correo Central, Buenos Aires, Argentina): „Sînt chiar din Argentina! Am

BEATLES



legendă și adevăr

La recepție a apărut aceeași tină minunată pe care Peter și Paul o cunoscuseră nu de mult, care s-a repezit să-l fotografieze pe acesta din urmă. Apoi a trebuit să plece cu ceilalți fotografi, deși ar fi vrut să mai rămână. Cu toate că mai târziu a încercat să-l contacteze telefonic, i-a fost imposibil să afle numărul lui Brian. Întorsă în America, Linda primește de la prietena ei Lillian Roxon o fotografie făcută la petrecere de un alt fotograf. Ea cu Paul. A mărit-o cât s-a putut și a pus-o pe usa de la baie. Două luni a privit-o zilnic, ca și cum ar fi vrut să-l cucerească.

Brian se simțea înconștient de managerii-rechin, care așteptau momentul pentru a avea o bucată din ceea ce însemna Beatles. Cel mai agresiv era Allen Klein. Imbrăcat neglijent, gras, spurcat la gură, intrase în forță în scena rock engleză. În 1964 îi spusese lui Brian că aflase de cotele scăzute pe care Beatles le obțineau de la EMI și că el le-ar putea garanta câte un milion de \$ dacă Brian l-ar lăsa pe el să negocieze. Profund jignit, Brian l-a dat afară. Tot în acel an, Klein a preluat impresariatul star-ului Donovan, și tot în vara lui '65 a dat ma-



rea lovitură. A renegociat contractul formației Rolling Stones cu Casa de discuri Decca, obținând în avans 25 milioane \$ pentru înregistrările care vor fi făcute.

Ca și cum ar fi vrut să-i accentueze lui Brian paranoia de care suferea, în iarna lui 1967 la o conferință de presă la Hotelul Hilton, declară că „Beatles-ii vor fi ai lui”. Brian consideră, într-o declarație mai mult de formă, demersul lui Klein „ridicol” și „vorbe în vânt”.

Dar Brian era speriat. Mai întâi de toate nu le spusese nimic băieților despre existența lui Stigwood și intenția sa de a vinde procentele de control ale NEMS; apoi începuse să perceapă nemulțumirile băieților, care aflaseră frânturi despre fiasco-ul „SELTAEB”, dar mai ales că Brian nu se putea da jos din pat înainte de 5 după amiază din cauza cantității uriașe de droguri pe care le lua. Dar era speriat mai ales de faptul că — lucru puțin cunoscut — la sfârșitul anului 1967 contractul său managerial cu Beatles expira. Există posibilitatea ca ei să accepte altă ofertă iar Brian să fie „concediat”.

Discutând aceste temeri ale sale cu Nat Weiss, acesta l-a asigurat că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să i se micșoreze procentul (de

la 25 la 20 sau 15) din încasări, din moment ce responsabilitățile sale, prin încetarea turneelor, scăzuseră. Avea intenția să-l adune și să discute cu el toate problemele, dar lucrul acesta nu s-a realizat.

În schimb, fără a le spune nimic, a renegociat contractele lor de înregistrări cu EMI, care expirau la sfârșitul anului 1967. În contractul cu NEMS însă Brian stipulase o clauză prin care firma stringea toți banii care reveneau Beatles-ilor din care el încasa 25 la sută. Contractul era pe 9 ani și trecând doar 8, chiar concediat fiind, Brian continua să obțină profit. Cei patru habar nu aveau de această clauză. Peter Brown obținând semnăturile lor, pe rînd, fără vreo întrebare. Acesta l-a asigurat pe Brian de loialitatea băieților față de el ca recompensă pentru loialitatea lui față de ei. Paul era singurul care îl criticase pe față de-a lungul anilor și care îl suna aproape zilnic să se plîngă de cîte ceva. Îl interesau operațiunile zilnice ale NEMS. Aflase pe căi ocolite că Brian privase Beatles de mulți bani prin nefericita afacere „SELTAEB” dar de cîți avea să afle mulți ani mai târziu.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON



Albumul „Triumph”, înregistrat de frații Jackson în 1981, va fi considerat cel mai bun disc al acestora. Michael face dovada talentului său compozitorial deosebit prin piesa „Heartbreak Hotel”, piesă al cărei text e foarte sugestiv. De la perioada de glorie a lui Bob Dylan, critica a uitat să discece niște texte și această piesă ar fi meritat cu prisosință. Aranjamentul orchestral (semnat M. Jackson și Greg Phillinganes) e la rîndul său superb. Piesa se deschide cu un preluu de vioară, urmat de o explozie ritmică (bass-tobe) peste care se suprapune un tipă de fată îngrozită, realizat de sora lui Michael, La Toya. Efectele sonore abundă: bateria sună ca pocnetul unui pistol, chitarele se dezlanțuie producînd frisoane, armoniile vocale sînt perfecte. Povestea e dramatică: Michael e atras la „Heartbreak Hotel” printr-un truc. Marea sa iubire, venită să-l caute, îl surprinde pe cale să facă amor cu o alta. Pe holul hotelului un nebun plînge. El e acolo în fiecare zi, de aproape 15 ani. Hotelul, cu saloanele sale, e un labirint din care nu poate ieși.

Fanii vor fi încîntați, iar criticii din acea vreme vor scrie în termeni elogioși. Au fost însă și mii de oameni indignați. Printre aceștia și apărătorii drepturilor lui Elvis Presley. Deloc amuzați, urmașii „regelui Elvis” au adus la cunoștință avocaților familiei Jackson că în muzica americană există un „Heartbreak Hotel” încă din 1956.

Adevărul este că piesa lui Michael nu avea nimic comun cu marea hit lansat de Elvis, piesă care adusese „aur” în viața companiei RCA. Ca o filică ascultătoare, casa de discuri CBS va înlocui pe coperta discului titlul „Heartbreak Hotel” cu „This Place Hotel”.

„Can you feel it?”. Un zgomot urias se ridică dinspre pămînt. 47.000 de mii de tineri urlă aprobator: „Yeahhhhh”. În întuneric, un gigant ecran video se aprinde. Un peisaj mirific, deșertul Arizona învăluit de un apus de soare singur... O voce zguduitoare recită: „În aceste vremuri rasa umană trăiește în armonie. Cu loare, credință, nimic nu stînjenește această situație.” Cozul oranj se îngemănează cu pămîntul. Fîcări uriașe izbuc-

nesc. Tipetele ating paroxismul. Frații Jackson coboară din cer, înbrăcați în haine strălucitoare. Ca niște semizele moderni răspund asupra Los Angelesului pudră aurie. Can you feel it? Într-o fanfară de explozii, strigăte de uimire și risete surescitate, Jacksonii intră în scena de la Omni Auditorium-Atlanta.

După un concert de o oră și jumătate, Marlon răspunde perspicace întrebărilor: „Cred că le-am răspuns cum se cuvine celor care ne-au calificat drept terminați. Toți cei care au văzut spectacolul cred că s-au lămurit”.

Asemenea marilor stele ale show-business-ului american frații Jackson și-au construit pas cu pas propria legendă audiovizuală. Imaginea „puștilor lui Papa Joe” e definitiv înmormîntată. Frații Jackson au între 19 și 30 de ani. Cîntă într-un singur turneu în 36 de orașe, cîștigă peste 5 milioane dolari și reușesc să demonstreze publicului că sînt într-adevăr maeștri funk-ului american.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)



ÎN LUMEA MUZICII POP DIN GERMANIA

Un cadou minunat primit de P.R.&S. din partea Oanei Sirbu și a lui Virgil Popescu, ne permite să ne oprim periodic și la mune care nu figurează în dicționarele anglo-americane. Este vorba de ROCK & POP VON A

bis Z LEXIKON, lucrare de 700 de pagini semnată de JULIA EDENHOFER. A apărut în aprilie 1991, editată de Gustav Lubbe Verlag GmbH. Azi, citeva date privind „familia” MODERN TALKING.

MODERN TALKING

Thomas Anders — născut pe 1 martie 1963 la Münstermaifeld (voce, claviaturi).

Dieter Bohlen (chitară bas, claviaturi, tobe) — născut pe 7 februarie 1954 la Oldenburg.

Duetul german Modern Talking a reprezentat cel mai aclamat debut muzical al anului 1985. Fondatorul grupului și compozitorul întregului repertoriu a fost Dieter Bohlen, la acea vreme deja un nume cunoscut în lumea muzicală din Germania. După absolvirea liceului, Dieter Bohlen a urmat studiul de administrație indus-

Love” devenea și el (bineînțeles) un best-seller. Pe plan personal însă, relațiile dintre cei 2 solisti intra în criză — curând se anunță oficial că, după apariția unui ultim LP comun, în primăvara lui '86, Dieter Bohlen și Thomas Anders se vor despărți. Dar cum single-ul „Brother Louie” devine un super-hit, pătruns chiar și în clasamentele britanice, cei 2 decid să mai rămână o vreme împreună. Neavând însă încredere absolută în această acalmie, Dieter Bohlen se dedică și altor proiecte: compoziții pentru C.C. Catch și Chris Norman — alternativă inspirată, pentru că Modern

blecul pentru mereu același sound Modern Talking era în scădere și foarte probabil un rol negativ l-a avut și zvonurile în legătură cu despărțirea celor 2 muzicieni, ca și presa deloc favorabilă, Norei, imperativa soție a lui Thomas. În timp ce Thomas Anders vorbea mereu despre o „eventuală” carieră solistică, Dieter Bohlen trece imediat la fapte. În 1987 el se remarcă deja în postura de solist. Sub pseudonimul Blue System realizează albumul „Walking On A Rainbow” cu single-urile de succes „Sorry Little Lady” și „My Bed Is Too Big”. Thomas (care între timp s-a despărțit de Nora) se urmește de-abia la finele lui '89, când debutează solistic cu LP-ul „Different”, sprijinit fiind de



DIETER BOHLEN

S-a născut la 7 februarie 1954 la Oldenburg. A fost elev problematic, indisciplinat, ostil până la furie învățăturii. Doar sportul îl atrăgea. Cu un an înainte de bacalaureatului, renunță la studii. Îi plac brunetele cu ochi cârpiți și buze senzuale. La 11 noiembrie 1983 s-a căsătorit cu Erika, decoratoare, pe care o cunoscuse într-o discotecă încă din 1973. Primul născut a primit numele de Marc Bohlen, disparut solist de la T. Rex. Alți doi copii au urmat, iar în 1990 Erika și Dieter s-au despărțit fără a divorța. El locuiește acum, împreună cu prietena sa, sudaneza Nadja, într-o vilă din Quickborn. Veneț zimbitorul blond este considerat un copil-minune al muzicii pop germane. În anul '70 era un anonim care semna hit-urile uhor Vedete ca Roland Kaiser, Katja Ebstein sau Ricky King. Apoi se impune în multiple proiecte fiind compozitor, textier, aranjor, producător, chitarist iar din 1987 și solist vocal. În afara activității legate de Modern Talking din 1989 s-a ocupat de cariera solistei C.C. Catch, a contribuit la revenirea lui Chris Norman, oferind un mare număr de piese orchestrale televiziunii. La un moment dat a descoperit piesa Sorry Little Sarah, de inspirație sud-americană cu ușoare accente jazzistice, pe care o prezintă transpunând-o într-o manieră simplă, în care vocea sa, lipsită de forță, să nu iasă în evidență. A realizat un videoclip incitant, s-a botezat Blue System și lansarea a ieșit cum nu se poate mai bine. Albumul de debut cu Blue System, Walking On A Rainbow, marchează un nou punct pe lista vânzărilor sale de discuri, cifră în acel moment la 40 de milioane de exemplare. În 1988 al doilea single, My Bed Is Too Big

intră în Top 10 din Germania. Între timp curg reușitele cu Broken Heroes (pentru Chris Norman), House Of Mystic Lights (pentru C.C. Catch) She's A Lady (pentru fostul solist vocal de la Bay City Rollers, Les McKeown). Din 1989 norocul nu-i mai surde ca până atunci. Modern Talking se destramă definitiv, C.C. Catch refuză să-l mai cante compozițiile prea „simpliste” (afirmă ea) și se mută cu prietenul ei și cu toate ambițiile în Anglia, iar Chris Norman îl întoarce spatele. Dieter nu cade pradă disperării, ci compune coloana sonoră a serialului TV „Rivalen der Rennbahn” care-l aduce din nou bucuria succesului. Apoi urmează un nou LP, Blue System, Twilight, și hit-ul Magic Symphony. În toamna lui '89 întreprinde un turneu în URSS. La cele 6 concerte sustinute la Moscova au fost prezente peste 150.000 de spectatori. Datorită cererii extraordinare, turneul s-a reluat la începutul anului 1990. Al treilea album, Body Heat, a ieșit la sfârșitul lui 1989 iar următorul, Obsession, în 1990. A urmat Deja Vu anul trecut. În aparițiile live, Blue System mai însoamnă: Michael Rollin (tobe), Wolfgang Fritsch (chitară), Fritz Graner (claviaturi), totuși trei berlinezi. În studio, Dieter lucrează cu mult mai mulți muzicieni. Pentru LP-ul Hello, America, de exemplu, au fost angrenați 150 de artiști, iar la piesa Crossing The River a beneficiat de ajutorul întregii orchestre simfonice din Londra. Părțile vocale sînt sustinute de 3 fete. Alți instrumentiști, mai constant, alături de Bohlen: Lutz Krüger (chitară, saxofon), Rene Engelmann (bas) și Achim Streibem (keyboards). De reținut că în concert Blue System nu ueză niciodată de playback!



trială, apoi a devenit solist, cutreierind Germania în lung și-n lat alături de diferite formații de dans. În tot acest timp a încercat să-și facă remarcat talentul compozitoric — inițial a eșuat, dar cînd tocmai se gîdea să renunțe și să intre în afacerile de construcții ale tatălui său, dorința i s-a împlinit. Ca textier și producător a contribuit la succesul unui mare număr de vedete germane ca Bernd Clüver, Roland Kaiser, Katja Ebstein, Ricky King. În adolescență, Thomas Anders era hotărît să devină baterist. La 16 ani a primit un contract de disc, dar nu și-a abandonat studiile, urmînd chiar facultatea de germanistică. În 1983, cînd l-a înțîlnit pe Dieter Bohlen, avea deja la activ o serie de slagare agreabile. Primul single Modern Talking, „You're My Heart, You're My Soul”, înregistrează vânzări uriașe într-un timp record, sprijinit fiind esențial de înfățișarea extrem de atrăgătoare a brunetului Thomas. În 1985, piesa, de o rafinată simplitate, s-a menținut săptămîni în șir pe primul loc al topurilor germane, cucerind apoi și restul lumii. În Germania, Belgia, Franța, Portugalia, Suedia și Elveția a fost distins cu aur, Danemarca oferindu-i argint, „You Can Win If You Want”, al doilea single 1985, n-a fost, în fond, decît o versiune a primului hit, ca și LP-ul adiacent, „The 1 st. Album” — dar publicul i-a plăcut: din Germania și Elveția, albumul a primit platină, din Belgia, Finlanda, Austria, Africa de Sud și Israel, aur, din Danemarca, Portugalia și Norvegia, argint. În vara '85, Modern Talking erau din nou nr. 1 în Hitparade, cu „Cherie, Cherie Lady”, confecționată în manieră identică, iar albumul din octombrie, „Let's Talk About

Talking Incepe să piardă din popularitate. Single-ul „Atlantis Is Calling” (1986) nu va mai ajunge pe locul 1, iar al 3-lea album, „Ready For Romance”, nu va mai primi platină, ci „doar” aur — ceea ce nu-l va împiedica pe Modern Talking să persevereze. Tot în 1986 vor lansa single-ul „Geronimo's Cadillac” și albumul „In The Middle Of Nowhere” — best-seller-uri, dar nu super-seller-uri. Vânzări bune, dar nu strălucite au înregistrat și single-urile din '87, „Jet Airliner” și „In 100 Years” ca și LP-urile „Romantic Warriors” și „In The Garden Of Venus”. Interesul pu-

super-producătorii Marc Casandra — (Sally Oldfield, Sandra), Gus Duglon (Elton John, David Bowie, Chris Rea) și Allan Tarney (Cliff Richard, A-ha). Albumul, înregistrat în California marchează o abruptă schimbare de stil — în locul delicatelor tonalități pop a la Modern Talking, definitorii sînt de astă dată acordurile ritmate de techno-pop. Primul single, „Love Of My Own”, se plasează, co-l drept, în Top '30 din Germania, dar LP-ul în sine nu se poate compara cu succesele din vremurile Modern Talking.

C. C. CATCH



C.C. CATCH Caroline „Caro” Müller — născută pe 31 iulie 1964 în Olanda. A fost marea surpriză a verii muzicale '85; cu piesa disco „I Can Lose My Heart Tonight” a ajuns, practic peste noapte, în fruntea clasamentelor germane. Compozitorul și producătorul single-ului a fost Dieter Bohlen. Tînăra olandeză și-a dorit dintotdeauna să devină solistă, motiv pentru care a și întrerupt cursurile de croitorie pe care le urma. A învățat singură tot ce se presupune că trebuie să știe cineva care urcă pe scenă, apoi s-a înscris la concursuri muzicale, pe care în mare parte le-a și câștigat. În 1980 a ajuns în Germania unde, alături de cvartetul feminin Optimal din Osnabrück a înregistrat piesa „Er war magnetisch”. La unul din show-urile Optimal a fost remarcată de Dieter Bohlen, care i compune curînd „I Can Lose My Heart Tonight”, devenită chiar și în Scandinavia și Grecia succes de Top 10, ca și albumul de debut, „Catch The Catch”. Urmează un lanț neîntrerupt de victorii pînă în

1988. Din Finlanda pînă în Portugalia, piese ca „Strangers By Night”, „Cause You Are Young”, „Heartbreak Hotel”, „Heaven And Hell”, „Soul Survivor” sau albumul „Like A Hurricane” ocupă doar poziții de vîrf în clasamente. Unică schimbare de stil survine în 1987, cînd solista renunță la coama de păr onurem demodată și la îmbrăcămintea din piele, în favoarea unei frizuri tînerești, iar sound-ul disco al pieselor dobîndește și el o notă mai degajată. În 1988 lansează albumul „Diamonds” care, pe lângă hit-ul de răsunet, „House Of Mystic Lights” continuă, devine el însuși un best-seller. În același an, C.C. Catch întreprinde schimbări de echipă — prietenul ei, Andy Taylor (Duran Duran) îi preia grija carierei și o îndreaptă pe un nou drum: LP-ul „Hear What I Say” și single-ul „Big Time”, înregistrate în Anglia, vor dezvălui o neașteptată latură a personalității ei muzicale — remarcabile calități pentru rock.

Traducere și adaptare M.G.

REVENIREA ÎN FORȚĂ

Interviu acordat de membrii grupului IRON MAIDEN reporterilor Mick Wall/Phil Pestelece și publicat în HARD ROCK MAGAZINE din martie 1992.

După un an de discreție, Iron Maiden își prezintă revenirea cu un nou album care va trebui să se impună în fața unei concurențe tot mai neiertătoare. Steve Harris a acceptat să ne vorbească în exclusivitate, despre acest album.

În lumea, adesea înfostă a heavy-metalului unde capetele de afis de azi pot fi mine huiuite, numele lui Steve Harris a devenit o legendă. 10 ani de carieră și peste 25 de milioane de albume vândute nu l-au modificat, a rămas un om simplu. Prietenii, fanii, toată lumea îi spune "Arry". Tipul cu accent cockney, cu tricou de fotbal este gata mereu să stea de vorbă cu oricine despre orice, de la soarta echipei sale favorite West Ham United, la Alexandru cel Mare sau alți eroi preferați. "Arry" are un suris de școlar, tatalie nebuneste, ar fi putut deveni un bun jucător de fotbal, dar a preferat să-și lase părul lung și să formeze un grup heavy-metal la sfârșitul anilor '70, când majoritatea se orientau spre punk. Deși a făcut 8 turnee mondiale sustinute cu fermitate că Anglia rămâne centrul muzical al lumii.

MUZEUL MAIDEN

Vastă și foarte veche, casa situată în inima Essex-ului este înconjurată de bețare de verdeată. Înaintea interviului, Steve ne-a arătat impecabilul. Un studio cu 48 de canale se află în spatele casei. Aici s-au petrecut ultimele 4 luni solist vocal și compozitorul Bruce Dickinson, chitaristul Dave Murray, Jannick Gers, celălistul Nicko McBrain și cel de-al șaselea component, Martin Birch, producător, pentru a pune la punct cele 12 piese ce compun noul LP, cu titlu provizoriu *Fear Of The Dark*.

Steve Harris: Așteptăm să vedem ce ne propune Derek

Riggs pentru coperta discului pentru a decide definitiv asupra titlului. Pe acesta îl preferă, cel puțin în clipa asta. Melodia titulară (una dintre cele 5 pe care le-a compus Steve) vorbește despre senzația de care o ai în momentul în care aprinzi lumina într-o încăpere cufundată în întuneric. Acea frică de ceea ce ar putea fi văzut, de ce ai putea descoperi. Majoritatea oamenilor preferă să nu afle. În text se vorbește despre imorțența încercării. De fapt este obligatoriu să procedăm astfel pentru a trăi, ne place sau nu. *Fear Of The Dark* este un titlu tipic Maiden în stilul unor hit-uri ca *The Number Of The Beast*, *Heaven Can't Wait*, *The Clairvoyant* ale căror texte se referă la lucrul straniu.

Rep.: Ai avut vreodată o experiență paranormală?

Steve: Adrian Smith mi-a povestit într-o zi că a avut o călătorie astrală și crede-mă, că nu e genul de persoană să inventeze astfel de chestii. Eu n-am văzut nici măcar o fantomă. Problemele astea mă fascinează, dar lumea „reală” ne rezervă grozăvenii mult mai mari.

Rep.: Cite ceva despre alte două titluri scrise de tine, *Afraid To Shoot Strangers* și *From Here To Eternity*, având în vedere faptul că celelalte compozitii ale tale nu au încă titlu.

Steve: E foarte probabil ca *From Here To Eternity* să intre pe primul single. E rar să compun ceva atât de simplu. Dar s-a făcut atât de repede și ușor încât mi-am zis, de ce nu? Am avut mereu una-două melodii directe de la *Running Free* la *The Trooper*, trecând prin *Two Minutes To Midnight*, *Wasted Years* și *Bring Your Daughter To The Slaughter*, de pe ultimul disc. E bine să ai câteva buci de adevărate pentru „headbangers”.

Rep.: *Afraid To Shoot Strangers*, de care mi l-ai pus să-ți ascult, este pe linia directă a epopeilor titanice ca *Rime Of*



The Ancient Mariner, *Seventh Son Of A Seventh Son* sau *Mother Russia*. Despre ce se vorbește în text?

Steve: Am compus piesa în timpul războiului din Golf. În fiecare zi stăteam în fața televizorului, ca toată lumea, privind reportajele. Mi-am pus întrebarea: cum am fi reacțio-

nat dacă ni s-ar fi cerut să luăm armele și să plecăm acolo? Vreau să spun că mulți tineri care pleacă în armată nu se așteaptă efectiv ca să li se ceară să participe la ceva ce poate deveni un al treilea război mondial. Și deodată vine ziua — cum a fost cazul în Irak — în care te găsești în plin război unde se așteaptă de la

(Iron Maiden au fost mereu populari în mediul militar. Nu doar în Marea Britanie unde membrii regimentului Rezinei erau înconjurati, anul trecut, cu acordurile melodiei *Run To The Hills*, dar și în Statele Unite unde un batalion a dat numele trupei unui lansator de rachete Patriot, în onoarea outhier simbolice a grupului).

Rep.: Să revenim la celelalte titluri.

Steve: Janick și cu mine am compus *Weekend Warrior* care vorbește despre dispariția treantă a huliganilor, cel puțin din tribunele stadioanelor engleze. Este un alt single potential. Bruce și Janick au compus împreună alte piese: *Be Quick Or Be Dead*, precum și o baladă intitulată *Chains Of Misery*. Este probabil cea mai de „atmosfera” din tot ce am făcut, de la *Hallowed Be The Name* încolo.

Rep.: Nu cumva se simte că vă calmată, o dată cu trecerea anilor?

Steve: Pe dracu! Pur și simplu exprimăm mai multă sensibilitate din când în când. A-bordăm orizonturi noi pe acest album. *No Prayer For The Dying* l-as califica drept un disc „maniac”, furios chiar. Se explică prin pauza lungă dinaintea înregistrării. De asta dată n-am mai luat decât scurte vacanțe și am asamblat totul mult mai rapid: ceea ce ne-a făcut, în mod bizar, să ne simțim mult mai relaxați. Am făcut și câteva experimente dar sîntem tot noi, este tot HARD, e tot HEAVY.

(Piese fără titlu, fără texte au fost compuse de Dave și Bruce, iar după părerea lui Steve „sînt melodii care se vor dovedi perfect avînd pasaie cu chitari extraordinare iar textele proiectate, ale lui Bruce, mi se par amuzante și spirituale”)

Rep.: Care sînt proiectele voastre de turneu?

Steve: Nimic nu s-a decis încă. Ori vom fi cap de afis la *Monsters Of Rock* din Europa, ori vom sustine un turneu estival cu 6 grupuri de afis. Într-un fel sau altul vom fi pe scenă la momentul lansării discului, prin luna iunie. Aștept cu nerăbdare să cînt live. Fără scenă, Iron Maiden n-are nici un sens. Acolo ne autodenăsim și sînt foarte mîndru de asta! Traducere și adaptare A.E.

CHITARA — EVANGHELIA DUPĂ SFÎNTUL ROCK

Ce-ar fi fost hard-ul fără chitară? Foarte simplu, n-ar fi fost. Toate formele de rock s-au născut datorită ei și au evoluat prin ea.

Cap. 1: DE LA CHUCK LA YNGWIE

Spiritul uman este alcătuit din asocieri de imagini și idei de unde decurg inevitabil o serie de clișee. Descrierea fiind valabilă și pentru lumea muzicală, oamenii au asimilat fiecărui instrument un rol definitiv (și restrins), în raport cu realitatea într-un context muzical precis: astfel saxofonul este „instrumentul de jazz prin excelență”, violon — muzică savantă, acordeonul — șansonetă și chitara electrică — rock.

Atunci cînd auditoriul mediu aude cîteva note scoase de o chitară electrică își imaginează un tip mare și puros în pantaloni de piele mulți care se poartă ca un barbar și care pute... Un astfel de fenomen este însă ușor de explicat dacă ținem cont de faptul că auditoriul mediu este într-adevăr FOARTE MEDIU (și nu mă voi întinde asupra acestui subiect de teama de a nu mă mai putea opri!). Această asociere de idei, la modul grosier, se bazează pe faptul că este adevărat că chitara electrică se aude în principal în muzica rock și hard, unde ea împarte avansena cu interpretarea vocală, încă de la început.

Chuck Berry, inventatorul rock-ului, era el însuși chitarist, putem deci afirma că rock-ul s-a născut din chitară și că a evoluat împreună. Foarte repede solo-ul de chitară în mijlocul unei piese a devenit o regulă și astfel au apărut eroii-chitariști: Chuck Berry, Bo Diddley, Eddie Cochran, Buddy Holly, Hank Marvin, Eric Clapton, Jeff Beck — toate aceste nume se află la baza rock-ului și deși în zilele

noastre, ele îi pot face pe unii să zîmbească ar trebui să le amintim acestora că rock-ul este o muzică ale cărei rădăcini se găsesc în blues, spontaneitate și atitudine.

Cap. 2: REVOLUTIA HENDRIX

Noțiunea de virtuozitate a fost introdusă de indivizi ca Beck, Alvin Lee și mai ales Hendrix. Cînd Voodoo Child a apărut în 1966, lumea chitarei a cunoscut o răscolire a cărei importanță n-a fost încă egalată. Jimi Hendrix nu cînta la chitară el este chitara însăși. Într-o perioadă de patru ani el a schimbat muzica și a definit bazele chitarei electrice: să fie foarte clar, Jimi a inventat totul și încarnează, de atunci, imaginea chitaristului rock prin excelență.

Adevărata naștere a hard-rock-ului a avut loc în 1969, o dată cu primul album al ex-chitaristului din YARDBIRDS, Jimmy Page și al grupului său LED ZEPPELIN. Acest album marchează totodată „mariajul” chitară-vocal o dată cu tandemul Page / Plant.

Jimmy Page este unul dintre cei mai buni compozitori din istoria rock-ului și hard rock-ului și influența sa asupra anilor '70-'80 este evidentă. Lui îi datorăm majoritatea marilor riff-uri hard, piese legendare (*Stairway To Heaven*), *Kashmir*, *Whole Lotta Love*, *Communication Breakdown*) și o interpretare care fără să fie extraordinară de tehnică frappează prin sensibilitate și muzicalitate. La rîndul lui el va fi imitat de mai multe generații de muzicanti, cîteodată în manieră flagrantă (KINGDOM COME, WHITESNAKE, GREAT WHITE), cîteodată mult mai discret, cert este însă că toți (hard) rock-erii îi datorează cîte ceva. El a contribuit și la crearea mitului chitaristului

hard barbar, adept al lui Satan, al drogurilor și orgiilor decadente. Toate grupurile care au apărut ulterior au fost marcate de un cuplu vocal / chitarist: Tyler / Perry (AEROSMITH), Ozzy / Tommy (BLACK SABBATH), Scott / Young (AC/DC), Gillan / Blackmore (DEEP PURPLE)... Cu riff-urile sale greoaie și metalice, Tommy Iommi a împins hard-ul pînă la o nouă limită, heavy metal-ul, curent care va avea o mare amploare între anii '75-'85. Blackmore a introdus influențele clasice și dexteritatea, înflorind prin aceasta o serie de urmași: Van Halen, Randy Rhoads și mai ales Malmsteen. Astfel, încet, încet, chitaristul hard au marcat cu jaloane conturul pe care îl va căpăta acest curent muzical și diferitele forme pe care acesta le va îmbrăca.

Cap. 3: MEREU MAI REPEDE

În 1978 Van Halen și chitara sa vor aduce un suflu nou în hard: interpretarea revoluționară a lui Eddie, stilul său de compoziție vor introduce noi valențe în hardul anilor '80. Cu Van Halen un nou stadiu de virtuozitate este atins, devenind școala marilor majorități a chitaristilor și punct de plecare în determinarea calităților unui chitarist.

Într-o primă etapă, indivizi ca Randy Rhoads (Ozzy), Vivian Campbell (DIO), Brad Gillis (Night Ranger), Jake E. Lee (Ozzy), Akira Takasaki (Loudness) și mulți alții au întretinut flacăra, au revigorat-o și au exploatat această cale în contexte muzicale, adeseori foarte diferite de „Big Rock”-ul practicat de Van Halen.

Cu cit avansăm în timp, cu atât chitara ocupă un loc mai important în grupurile hard, pînă în punctul în care a devenit absolut necesar să ai un



JIMI HENDRIX



CHUCK BERRY

chitarist de excepție în trupă pentru a te putea face remarcă. Ce interes mai prezintă ALCATRAZZ fără Malmsteen, ultimul WHITESNAKE fără Steve Val, DOKKEN fără George Lynch?

Și dacă tot veni vorba de Malmsteen, lată încă unul fără de care cea de-a doua jumătate a anilor '80 n-ar mai fi fost ce-a fost: venind cu frazele sale muzicale clasice inspirate din Bach și Paganini și cu o viteză halucinantă, Yngwie l-a făcut pe mulți chitariști să dozească să cînte mai repede, tot mai repede! Deși influența lui asupra muzicii rock este minimă în comparație cu cele ale lui Hendrix, Page și Van Halen, nu este și cazul hard rock-ului unde el este considerat noul zeu al chitarei. De atunci trei sferturi din chitariștii de heavy au împins mîna instrumentului lor către viteze supersonice și marea majoritate a grupurilor recente posedă în rîndurile lor cite un „mic miracol”. Asemănător, cea de-a doua jumătate a acestui deceniu a asistat la apariția (și dispariția) unui suvoi de discuri instrumentale cu influențe clasice pompoase, realizate de chitariști al căror unic țel pare a fi să cînte din ce în ce mai rapid partituri cit

mai complexe. Singura problemă este că toate aceste albume seamănă între ele și se află la antipodul a ceea ce anima spiritul rock-ului la începuturile sale. Din fericire, anumiți chitariști au avut inspirația de a se servi de posibilitățile proprii instrumentului într-o manieră inteligentă și muzicală, combinînd virtuozitatea cu atitudinea rock. Hard-ul asistă de cîteva timp la apariția unor chitariști ca Joe Satriani, Steve Val, Nuno Bettencourt, totuși mari tehnicieni care și utilizează capacitățile ferindu-se să cadă în capcana demonstrației sterile. Este oare posibil să se depășească performanțele acestora, să împingă chitara dincolo de frontierele deja stabilite spre teritorii noi, după tot ce s-a realizat într-un timp atât de scurt? La ce ne putem aștepta în anii ce vor veni, care este viitorul chitarei și al rock-ului? Nu așteptăm un răspuns din partea mea, nici măcar o ipoteză pentru că pînă acum, revoluțiile în domeniu au avut loc atunci cînd ne așteptam mai puțin.

Traducere și adaptare după „Hard Force” ANCA LUPES



CRONICĂ ALTERNATIVĂ (I)

Intrarea într-un asemenea festival se face poate cu ore, cu zile sau chiar cu luni de zile înainte. De data asta nu voi exagera. Totuși să începem prezentarea noastră încă de pe tren. Asadar: primii cu care ne întâlnim sînt cîteva constanțeni. De la ei aflu că recent în ziarul „Telegraf” a apărut o notică cu titlul „Confuzie de persoană” — „Moșul” — Florian Lungu, a fost „ridicat” de pe peronul Gării de Nord, în timp ce se îndrepta spre trenul de Constanța și dus la poliția gării. După legitimare s-a constatat confuzia... • Tot de-ale publicității. Pe tren citesc ultimul număr al revistei noastre P.R.&S. (responsabil al paginilor de jazz la acest număr Mihai Godoroja). Colegi, ne-colegi, dar trebuie să consemnez, pentru buna informare a cititorilor: a fost publicat un material semnat de Virgil Mihaldu și preluat (nimic rău — deși trebuia amintită sursa) din Poala Festivalului de Jazz — Sibiu 1988. Materialul și unele informații nu mai sînt la zi. Spre exemplu: regularitatea manifestărilor de la Satu Mare, Cluj (nu mai există de mult); se vorbește de R.D.G. și U.R.S.S. la prezent...; „formația Creativ cea mai...” dar nu mai flintează, cei doi membri se întîlnesc rar, doar de conjunctură • În aceeași revistă s-a publicat și un material ne-verificat literar, gramatical, făcîndu-se astfel un deserviciu chiar autorului respectiv, neobisnuit cu publicistica sau cu regulile limbii române, el fiind german-sas, Gabriel Albrecht. Astfel întîlnim aceste perle demne de „Gigă”: „a fost poate anul cînd pe spirala ascensiunii jazzului românesc demarajul a ajuns la maximum”; „Anul 1979, un an deja consacrat pe această scenă”; „Anul 1980 încă un an crucial în istoria festivalului... un combo din Praga ne lasă cu gurile căscate (de fapt era un Dixieland)”; „Toti sînt contrariati, iată însă că timpul a dovedit spre fericirea noastră, contrariu”; „1981 începe adevăratul peripiu internațional al Festivalului sibian”; „Apare pe scena festivalului G. Dedeian, P. Pas-cu în concurs și din fericire pentru noi au rămas pe scenă pînă azi” (titlul articolului „A fost odată...”).

Intr-un fel multumesc, am ris cu lacrimi • În revista Express, numărul 25 martie citesc un titlu „Sibiu, centru mondial al jazzului” • Ne apropiem de orașul, „centru” de pe Cîlin Admirăm munții Făgăraș, înzăpezii, ogoarele ușor înverzite și cam pustii. În gara Sibiu, revărsare de fani al jazzului. Sîntem așteptați și conduși cu amabilitate (cel puțin noi) la hotel. Acolo ni se înmînează de către o tinăra și drăguță gazdă, ecusoane, bonuri de masă (doar pentru micul dejun) și cheia de la cameră. Amabili și cei de la recepția hotelului „Continental”. Aflăm prima veste proastă. Bateria noastră Billy Bontas (sibian), aflat la Hanovra ca student la o facultate de jazz, și formația alcătuită acolo ca interpreți germani „Blue rosse” nu mai vine. Motivele n-are sens să le comentăm. O asemenea situație ne-a creat-o domnul Bontas la Festivalul Costinești 1991. Deci, atenție, organizatori... Din păcate, pe parcursul festivalului am mai consemnat o absență regretabilă, bateristul Imre Koszegi din Ungaria • Înainte

de începerea primei gale, alte întîlniri plăcute, alte îmbrățișări. Primele contacte și pre-contracte. Atenție, A.G. Weinberger Blues Band vei cînta pe 15 mai la Brașov, 2 sept. la Costinești și 23 oct. la București • Călina Dumitru (Craiova) ne informează: „Vrem să organizăm un concert de jazz în luna mai și să reluăm festivalul de Pop, folk și jazz în noiembrie a.c.” • Gabriel Tischer: „Simpaticele prezentator-comentator Florian Lungu, ca de obicei, a întîrziat trenul, trenurile (3) ca pînă la urmă să ajungă la Sibiu din direcție opusă, de la Sebeș (dormise și trecuse pe lângă Sibiu...)” • Prima întîlnire cu Minel Stoica. E amărit. Oare de ce? • Îi lipsește rockul și rockerii? • Prețul biletului de intrare 500 lei pe seară. Oarecum firesc pentru un asemenea festival. Și totuși foarte multă lume, arhiplină sala • Răsfoiesc caietul-program și primele constatări: Un festival al directorilor. (Inflație de directori): „director, impresar festival”; „director protocol”; „director economic”; „economist festival”; „director artistic”; „director media (?)”; „director tehnic”; „...” • Domnul Dumitru Capoianu, îmi atrage atenția. La pag. 9 al aceluiași caiet-program, o frază antologică: „In atenția unei mai bune estimări valorice (există riscul unei mai proaste estimări?) juriul a decis (cînd? Înainte de a se fi reunit?) ca acest concurs să aibă loc grupat (toți interpreții? toate formațiile odată? În același timp?) între orele 14.00 — 16.00 (cu cîteva pagini mai înainte ora de începere a concursului este 16.00, dar de fapt a început la 17.45) ale zilei de sîmbătă, 24 martie pe scena festivalului”. Nu mai spun cîte sînt redactorii acestui caiet-program pentru că printre ei sînt și persoane onorabile. Cu unii, jazzul e prea generos, iar ei desigur abuzează. Pînă cînd? • În sfîrșit putem semnala pe scena festivalului un pian onorabil, marca „Blüthner”. Din păcate nu întîlneam a fost bine captat și amplificat, vezi recitalul lui M. Popp, de altfel unul dintre cele mai bune din festival și din cariera sa • În sfîrșit, cu întîrzierile (prea) de rigoare prima formație, firesc din Sibiu, „Transilvania Quintet”, cu binecunoscutii A. Colompar — p., Alex. Brașoveanu — bas, Lucian Fabro — dr. Semnalăm cu bucurie și două debuturi onorabile. Cornel Lepădatu — g. și mai ales Gh. Faghiura — tp. Urmează Vocal Jazz Quartet într-o nouă formulă: după încetarea din viață a lui Nae Ionescu revine în grup unul dintre primii componenți, Mircea Popescu. Alături de acesta: Marius Dumitru, Ion Ilut și Gh. Costescu. În aceeași seară mai cîntă: Academic Jazz Quartet din București (laureată anul trecut). Apreciez curajul cu care abordează teme pretentioase. Îi simt că se pregătesc de pe acum pentru concursul din cadrul Festivalului de Jazz București 1992. În pauză, Mircea Tiberian, satisfăcut de recitalul studenților săi, îmi declară: „Au cîntat mult mai bine ca anul trecut. Cred că fac bine că încearcă să-și găsească o identitate proprie. Sper ca pe viitor să muncească și mai mult pentru că ei reprezintă speranța jazzului din România”.

ALEX. ȘIPA
(va urma)

FESTIVALUL SIBIAN

— cronică în foileton (I)

Ieșit dintr-o lungă hibernare, fanul de jazz tresare cînd primele anunțuri din mass media anticipează iminenta apropiere a Festivalului de la Sibiu. Desigur, Internațional. Desigur, la fine de martie, de fiecare dată o primăvară jazz-istică, o întinerire, o renaștere... Zi de zi, telefoanele sună mai des, faxurile zumbăie, încep noaptele lungi de discuții, selecții, negocieri... Este timpul ca muzicianul să se dea pe mîna organizatorului, a managerului, criticii să-și ascute penele (deși „critice de jazz” nu însemnă neapărat cineva care critică a-siduul jazz-ist și pe jazzman-ii), carele de înregistrări audio și video să se pregătească de drum.

Toți așteaptă să se racordeze la pulsul intens al bucuriei unice, să vibreze, să trăiască din plin momentele „de fior și vis” concentrate în trei magice zile-noapți. Ca să înțelegem în resorturile sale întîmte fenomenele nu este suficient să auzim la radio ori să vizionăm pe micul ecran ce s-a întîmplat pe scenă. Ar trebui să vă fi aflat în sală, în fonic. În culise... Ar trebui să-i și privim pe aceia care, spre deosebire de „bogații” sosind confortabil în automobile, cu avionul sau cu clasa I a acceleratelor, cumpărăndu-și dezinvolt biletul de 500 lei pe seară, odihnindu-se apoi în camere de hotel la „împărțitul” la „Conti” ori „Bulevard” spre deosebire de cei de aici, să-i cunoaștem pe tinerii împătmiți, venind te miri cum, cu rucsacuri și saci de dormit în spate, forțînd Sala Sindicatelor prin uși dosnice și geamuri de subsol dînd bătăie de cap poliștilor, dormind pe pîtră, cărcaci dar fericiti... Ar trebui să fi trăit ore în sir printre tehnicienii operatorii, oameni de cablu, cameramanii, regizorii de sunet, de platou, de montaj video, să asistați la întîlnirea a kilometri de fire, la testările instalațiilor, la munca febrilă, prea puțin luată în seamă a celor

care nevăzuți-necunoscuți contribuie esențial, din umbră, la bunul mers al...

Să părăsim însă domeniul factologiei, lumea a „ceea — ce este — de — văzut — și — auzit — în — afara — cadrului — scenic — efectiv” și, pentru a nu dubla fără să știu adnotările colegilor mei de pagină, să-mi restrîng aria investigației la compartimentul muzical în sine. Asadar...

ZIUA INTI

Dimineața, după ce am sosit în „capitala jazz-ului românesc” — ea de obicei pe... căi ocolite — îmi depun bagajul la hotel, mîncîc cîteva biscuiți, beau un neos însoțit de nelipsita țigară.

Jazz... minut cu minut

trec pe la sală — se montează decorul, microfoanele sînt instalate, se fac probe de sunet, „nea Mișcă”, seful luminilor, cu operatorul șef Bobby Movileanu realizează șarful, Minel Stoica se agită, supraveghează instalarea boxelor... În fine vine ora 18 — mă rog, 19 „tre-cute fix” — și aud amplificat de instalația de sonorizare, semnalul Festivalului... Salut publicul, sînt emoționat cînd rostesc cîteva cuvinte despre acela pe care 18 ani l-am simțit tot timpul alături. În scenă, și al cărui nume îi poartă acum Festivalul, marea sa dragoste, îl poartă Fundația sibiană de jazz: Nicolae Ionescu.

Introduc în scenă „Transilvania Quintet”. A fost idee lui „Coli” și a lui „Dundi” — pentru conformitate pianistul Andrei Colompar și bass-istul Alexandru Brașoveanu — de a ex-

panda duo-ul lor pînă la dimensiunile unui cvintet. Contextul timbral mai amplu, prezența ritmului bateriei mai net marcată, mai nuanțate posibilități de expresie. Cei alții trei îmi sînt de mulți ani cunoscuți — Lucian Fabro — baterie, Cornel Lepădatu — chitară, Gheorghe Faghiura — trompetă. Și fiindcă prima seară este în întregime dedicată memoriei marelui dispărut, fiindcă fiecare dorește să-i aducă un omagiu postum, din cele cinci piese ale programului sînt închinare acele care a fost Nicolae Ionescu cu sensibilele balade „Nature Boy” și „The Old Country”. Remarc de asemenea noua creație a lui Dundi — ca și anteriorarele, complexă, tensionată — numită „Moara” din ciclul „Impresii olăndeze”. Se cîntă din inimă cu emoție, cu totală participare de interior. Cvintetul instrumental rămîne în scenă, îi chem și pe componenții „Vocal Jazz Quartetului” întemeiat și condus pînă în august trecut de Nicolae Ionescu... Absența lui din grup a fost suplinită de Mircea Popescu din prima formulă a grupului de acum 18 ani iar alături constituivii Marius Dumitru, Gheorghe Costescu, Ion Ilut. Nu dau drumul la recital ci, în întregire cu băleții mei din echipa Radio (der le datoroz excelențele înregistrări ale tuturor recitalurilor Festivalului), mălănc formula care declanșează momentul de evocare — profesorul Nicolae Ionescu, înregistrat pe bandă de magnetofon la ultima sa apariție scenică în țară („Festi-Jazz” Iasi — mai 1991) prezentînd cvintetul vocal din care făcea parte în tripla ipostază de compozitor-aranjor, cîntăret și leader, cîntînd împreună cu ei piesa lui Marius Dumitru „Miraj”. Vocea de peste timp impresionează, răscoltește amintiri...

FLORIAN LUNGU

(Va urma)

Cicero la Sibiu

În ziua de 27 martie 1992, publicul prezintă la cea de a XXII-a ediție a FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL DE JAZZ — SIBIU '92 a avut șansa, în sfîrșit, de a-l vedea și asculta într-un electrizant recital de pian solo pe unul din cei mai cunoscuți muzicieni de origine română din Europa: EUGEN CICEU sau CICEU, cum este cunoscut din numeroasele emisiuni de televiziune și radio, de pe copertile de L.P.-uri și C.D.-uri, din afișele de concert. Am scris mai devreme „în sfîrșit” pentru că venirea lui Eugen Ciceu, de fapt revenirea, în România a fost anunțată în decembrie anul trecut cu ocazia concertului JAZZ A-LIVE III, sosire neonorată din motive de sănătate: „Toamna cînd îmi doream mai tare să-mi revăd prietenii și rudele apropiate, s-a întîmplat să fie nevoie a fi internat de urgență. Mi-o părut tare rău, dar știu cum n-am mai regretat de mult ceva, așa că vreau să aflu că voi veni la Sibiu din trei motive — unul că mi-e dor de-al mei, al doilea că te-am încurcat în decembrie anul trecut iar cel de-al treilea, cred că cel mai important, pentru a resimți căldura publicului român chiar dacă o mare parte din auditoriu nu mai este același cu cel de acum 30... exact treizeci de ani...” — spunea Eugen Ciceu, într-o convorbire telefonică înaintea festivalului sibian.

Deși eu și Florian ne așteptam ca simpla anunțare a numelui CICEU să fie suficientă pentru a smulge torente, de aplauze din partea publicului sosit la sală din Sibiu, ei bine reacția celor din sală a fost normală... poate vechii prieteni să fi fost mai înverșunați dar ceilalți erau în așteptare. Atunci îl desco-

reau pe CICEU. După spumosa prezentare făcută de Florian Lungu (un maratonist vocal al prezentărilor la Sibiu), Eugen Ciceu a intrat în scenă într-un costum elegant, avînd expresia destinată a artistului ce i se recunoște meritul. A preluat funcția lui Florian de enter-tainer, ofîcîndu-și singur recitalul. Atunci publicul a simțit primul puls al perso-



naliții lui CICEU. A urmat seria de piese din recital: Ellington, Garner, Antonin Dvorak, Csikovsky, Schumann, Gershwin sau compoziții proprii toate acestea trecute prin mîna de bijutier cu formație clasică și îndemînare jazz-istică a lui EUGEN CICEU. Nu s-ar putea spune că a cîntat jazz în înțelesul universal valabil al cuvîntului, cum nici concert de muzică clasică n-a fost. Patrimoniul clasicilor și romanticeilor a primit amprenta ritmică-armonică a jazz-ului prin interpretări de o eleganță și un rafinament

covirgitoare. Poate că această îngemănare de elemente muzicale din genuri diferite nu a convins o parte din auditoriu. Dar eu sigur că măiestria interpretărilor a fost recunoscută pe deplin. „Un pianist cu un lăsat remarcabil, gata să cînte Fats Waller și Chopin deopotrivă. Este de neimaginat... cine e în stare să se apropie de Ciceu ca pianist, la noi? Nimeni!” — Johnny Răducanu exclama în culise. Mircea Tiberian se arăta mai rezervat: „Este un excelent pianist, dar nu de jazz. Un foarte bun muzician pentru platourile TV, piano bar sau recepții luxuase. Ceea ce face Ciceu este de înaltă clasă... oferă garanție pentru producător”. Florian Lungu, exaltat, exclamă scurt: „Extraordinar!”, iar Anton Șuteu, după vizionarea emisiunii în direct de la Sibiu, întîlnindu-mă la intrarea televiziunii cu dînsul, după ce m-a felicitat pentru succesul TV a spus: „Este fără îndoială un desăvîrșit tehnician al claviaturii. Ar fi meritat un concert la București pe un pian mai bun”.

Revenirea lui Eugen Ciceu în România nu a avut drept rezultat numai revelația în fața unei prestații muzicale de înaltă ei și caracterul unui rememorer efectiv. Ciceu s-a întîlnit cu vechii lui prieteni de jazz și s-a cunoscut cu noii veniți. Din 1962 Ciceu a mai venit în țară cu ocazia unui concert de binefacere, după acel devastator cutremur din 1977. Dar la Sibiu a fost un oaspete de onoare, recitalul său avînd rezonanță, credem mult sporită. A acordat un interviu înainte de concert, iar noi vă propunem să-l descoperim și din prilejul-l vorbe, într-un număr viitor.

MHAI GODOROJA

WHITESNAKE

Fool for your loving (1987)



DAVID COVERDALE

David Coverdale, Bernie Marsden, Mickey Moody

I was born under a bad sign / Left out in the cold / I'm a lonely man who knows just what it means to lose control / But I took all the heartache / And turned it to shame / Not I'm movin', movin' on / And I ain't taking the blame.

Don't come running to me / I know I've done all I can / A hard loving woman like you / Just makes a hard loving man.

So I can say it to you babe / I'll be a fool for your loving no more / A fool for your loving no more / I'm so tired of trying / I always end up crying / A fool for your loving no more / I'll be a fool for your loving no more.

I'm tired of hiding my feelings / You left me lonely too long / I gave my heart and you tore it apart / Ooh baby you done me wrong.

Don't come running to me / I know I've done all I can / A hard loving woman like you / Just makes a hard loving man.

So you say it to you babe / I'll be a fool for your loving no more / A fool for your loving no more / I'm so tired of trying / I always end up crying / A fool for your loving no more / I'll be a fool for your loving no more / I'll be a fool for your loving no more.

No more, no more.
(Repeat chorus)

AC/DC

Moneytalks (1990)



BRIAN JOHNSON

Tailored suits, chauffeured cars, fine hotels and big cigars. / Up for grabs, all for a price / where the red hot girls keep on dancing through the night.

The claim is on you. / The sights are on me. / So what do you do / that's guaranteed. / Hey little girl, / you want it all / the furs, the diamonds, the paintings on the wall.

Chorus:

Come on, come on, lovin' for the money. / Come on, come on, listen to the money talk. / Come on, come on, lovin' for the money. / Come on, come on, listen to the money talk.

French maids, foreign chef, a big house, with king size beds. / You had enough. / You ship'em out. / The dollars up, down. / You better buy the pound.

The claim is on you. / The sights are on me. / So what do you do / that's guaranteed. / Hey little girl, / you break the laws. / You hustle. / You deal. / You steal from us all.

Come on, come on, lovin' for the money. / Come on, come on, listen to the money talk.

Money talk. / B.S. walks. / Money talks.

Repeat Chorus

Come on, come on, lovin' for the money. / Come on, come on, listen to the money talk...

Dragă Ricci,

Deși a trecut atâta timp, e nemaipomenit cât de bine te am în minte și în inimă, așa, cu surisul tău mereu neîncrezător și parcă obosit, cu tăcerile tale, cu cîntecele tale...

L-am văzut acum, citeva zile pe Mihai Berindei, Patriarhul jazzului nostru. Era în Germania, nu știu în care parte a ei, poate chiar în cea în care ai avut și tu o jumătate, acolo stă de mai mult timp, stă la Ștefan, îl ține minte pe Ștefan, fiul lui și prietenul tău cu care ai cîntat de atâtea ori! Sigur că îl ține minte, deși v-ai despărțit unii de alții și v-ai despărțit și de noi. Nea Mihai nu arăta prea bine, vorbea greu, era cam țepan (are totuși 85 de ani), dar este în viață. El nu arăta nemaipomenit dar nu a avut nenorocul tău să plece de tot, așa că îl judecăm cum vrem, pe cînd tu, tu ești deja deasupra noastră, a tuturor; ce să te mai judecăm și ne este foarte dor căm, noi te iubim așa cum de tine. Și mie poate în special, dar nu, nu poate fi un dor special al meu, ne este tuturor dor, poate ilenei mai mult, poate altora și eu am zis așa, că mie în special, numai din cauză că ne-am născut în același '39 și că, uite, am acum cu un deceniu mai mult decît tine. Și eu totmai în deceniu asta n-am făcut nimic, adică poate pe Alex și Cătălina, și mă gîndesc cite lucruri nemaipomenite ai fi putut tu face dacă Domnul ar fi vrut sau ar fi ales mai cu atenție...

Ții minte Ricci că Moșu Lungu a ales „Ceai” la ca semnal la emisiunile ciclului „Jazz românesc” și eu zic că nu degeaba a făcut acest lucru. Eu zic că n-a greșit nici Nea Mihai în Dicționarul lui de Jazz cînd scris

despre tine: „Cel mai complet muzician — jazzman român, pianist improvizator desăvîrșit, avînd un stil original (...). Organist neîntrecut, aranjor subtil și de gust, cu întinse cunoștințe, stăpînește toate stilurile (...)”. Și zic iarăși eu, ce, parcă, numai în jazz? Ai scris muzică simfonică, de cameră, corală, ușoară și adiacentă tuturor acestor genuri, muzică de film, peste 30 de benzi sonore realizate în țară sau în străinătate. Și parcă numai ai scris? Ai fost și interpretul ideal,

CRONICĂ SENTIMENTALĂ

la pian, orgă, vibrafon și al dirijat sau al condus orchestre simfonice și altele mai mici și toate acestea ți-au permis să ajungi un aranjor-orchestrator legendar, că se spunea că veneau compozitorii la „Berlin” și că acolo, la o vodcă cu suc de roși, „desena” partituri pentru toate vocile și toate instrumentele și în timp ce sunetele și armoniile astea toate îți treceau prin fața ochilor tu mai puteai să și discuți cu prietenii și cine nu-ți era prieten la „Berlin”... Sigur că acestea sînt vorbe și fumul nu lase fără foc și totuși să știu că cel mai mult mi-e dor de bossa-novele tale care s-au stins odată cu tine și poate totuși, cel mai dor și mai dor îmi este de ceea ce n-ai făcut dar puteai să faci, de ceea ce n-ai prea făcut sau ai

făcut numai o dată. Că eu numai o dată te-am „văzut” în rock și am avut norocul asta rar și zic rar pentru că am tot întrebato pe alții, dar ei mi-au spus că de așa ceva nu au auzit și totuși eu am avut norocul asta unic, într-o noapte la „Atlantic”. Venisem să discutăm concertul tău cu Aura și în bar cînta atunci Roșu și Negru. Și într-o pauză, cînd au venit toți la masa noastră a venit și Iris, fata aceea cu plcioare atît de lungi că pînă și tu te-ai „dat mare” și ai luat locul lui Nancy Brandes la orgă și atî cîntat toți, Roșu și Negru & Ricci, rock sau jazz-rock sau un fel de muzică sublimă și plină de o sălbatică poftă de bucurie și de viață cum eu n-am mai auzit, așa cred eu, că erați toți acolo, pe podium, și Tăndărică la tobe, și Nicky Dorobanțu și Marcovici, și Tașomir cu suflătorii lui, cîntec și noapte unică, irepetabilă, de neuitat.

Ți-am spus toate acestea dragă Ricci că uite, pentru Gala de Jazz din ECOPOP îl aducem pe Ștefan din Germania să cînte iarăși lângă Marius Popp sau Johnny Răducanu. Și o să-l invităm și pe Nea Mihai, nu știu dacă anul îl vor mai lăsa să se deplaseze. Și ca să fim toți împreună te vom invita și pe tine și știu că poate nu poți veni, deși ești mult mai aproape de Sala Palatului decît ei și poate că totuși vei veni...

Și dacă totuși nu vei veni, o să-l invităm pe celebrul tău frate, pe Peter de la Timisoara, să vărsăm o lacrimă și un strop de „Stoliclina” pentru cei morți și cei vii și o să-ți cîntăm Jazz într-o seară pe care o vom dedica lui MIHAI BERINDEI și o vom închina „IN MEMORIAM OSCHARNITZKY”.

AUREL GHERGHEL

● Revista VOX consideră filmul lunii aprilie CAPE FEAR, în regia lui Martin Scorsese cu o distribuție impresionantă: Robert De Niro, Jessica Lange, Nick Nolte și Juliette Lewis. Cîteva date suplimentare, pînă vedem această peliculă. Romanul după care s-a inspirat scenariștii îl aparține lui John D. MacDonald, care a decedat în 1968. Alte cărți de-ale sale care au căpătat viață pe ecrane:



Noile vedete ale ecranului: KEANU REEVES

Mantrap (1961), Darker Than Amber (1970) și Travis McGee (film de televiziune în 1982). ● S-a filmat timp de 17 săptămîni în Florida de sud. ● Coloana sonoră a fost compusă de Bernard Herrmann, cel care a realizat muzica pentru filmul lui Hitchcock, Psycho. ● John Fogerty de la fostul Creedence Clearwater Revival este „incințat” să afle despre problemele financiare ale producătorului Sael Zaentz. Acesta din urmă a fondat Fantasy Records cu care C.C.R. au avut contract. Și azi este proprietarul majorității cîntecelor scrise de Fogerty. Pentru a se mai răcori, Fogerty a inclus pe albumul său solistic, Centerfield o melodie, Zaentz Can't Dance care a trebuit să apară cu titlu schimbător (Van's Kan't Dance), pentru a nu ajunge în fața instanței. Producătorul a avut de-a lungul anilor mină bună în lumea filmului (One Flew Over the Cuckoo's Nest și Amadeus), dar cu ultima tentativă a eșuat (At Play In The Fields Of The Lord). ● Tom Cruise urma să joace într-un nou film al regizorului Adrian Lyne (Fatal Attraction, 2122 Weekend. Titlul producătorului



al peliculei este Indecent Proposal iar Cruise ar fi avut rolul unui sot fără bani gheață dispus să-și vîndă soția (Nicole Kidman) unui tip nu prea cîntat și nu prea tînăr. Doar pentru o noapte. Rolul „beneficiarului” trebuia să-l revină lui Warren Beatty. Din păcate Tom a fost acaparat de alte preocupări, așa că regizorul caută acum doi bărbați pentru o femeie (Demi Moore, acceptînd rolul nevastei comercializate). ● Hollywood-ul descoperă popularitatea de durată a muzicii country. Mai mulți producători aleargă după subiecte care să implice artiști al genului. Primul film Unwound îl va avea pe George Strait în rolul principal. Casa Paramount pregătește o altă lansare, The Thing Called Love, un love story derulat în capitala country, Nashville (un fel de încredințare dintre Love Story și Fame). ● Prima tentativă a lui Mickey Rourke în calitate de fotograf comercial a eșuat. I



Un „tînăr” fotograf

s-au oferit 75.000 de dolari pentru a fotografia o colecție de primăvară a unei companii canadiene. Primele poze n-au fost utilizabile deoarece ele reprezentau doar figurile manechinelor, iar hainele, nu. Răbdători, producătorii au anunțat că mai așteaptă un rînd de imagini de la „tînărul fotograf”. ● Filmul canadian Highway 61 difuzat la London Film Festival din acest an a fost regizat de Bruce Mac Donald și se referă la drog, cri-



RIVER PHOENIX

mă, mizerie. Urmează traseul real pornind din Toronto, al celebrului Highway 61, oferind chiar scene din Hibbing locul de naștere al lui Bob Dylan. ● Quincy Jones este „răspunzător” pentru singura apariție cîntată a actorului Michael Caine. Este vorba de melodia Get A Bloomin' Move On din filmul The Italian Job. ● Phil Alden a revenit în spatele camerei de luat vederi (de la Field Of Dreams n-a mai lucrat). De astă dată nu va mai lucra cu artiști „fără șanse” gen Kevin Costner, ci cu vedete sigure, Robert Redford, Ben Kingsley și Dan Aykroyd, la noul film Sneakers. ● Actorul Tom Hanks va debuta ca regizor realizînd un episod al serialului american Tales From The Crypt. Fiește că va juca și un rol important. Va fi un tip care se tot însoară cu doamne în vîrstă, bogate, pe care le ucide. Și alți actori au fost invitați la regie înaintea lui Hanks: Michael J. Fox, Arnold Schwarzenegger. Hanks va mai juca în filmul The Passion Of Richard Nixon, rolul fostului președinte, în încrețea sa.

VIDEOFIL

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Ne-am gândit să vă oferim lista integrală a melodiilor difuzate în cele aproape 6 ore de program, dar am renunțat. Considerăm că nu v-ar ajuta la nimic. Ne-a vizitat din nou **ANDREI VOICULESCU**, colegul nostru de la Europa Liberă, răspunzând cu amabilitate unui număr considerabil de întrebări (în direct și la telefon). A lădat, pe merit, gestul cu frișcă al cafetăriei **ANA** al cărei client permanent a devenit datorită emisiunii. Trei **Krypton** au comentat poemul rock **Lațurile**, anunțând și proiectele viitoare ale grupului.

MELODIILE PENTRU DEDICAȚII - 17 aprilie 1992

1. Noroi și aripi - Canon
2. I Need Love - Sandra
3. Shameless - Garth Brooks
4. Femeie, tu - Holograf
5. More Than Love - Wet Wet Wet
6. Masterpiece - Atlantic Starr
7. Daw Da Hiya - Ofra Haza
8. We Gotta Love Thang - Ce Ce Peniston
9. Castelul - Direcția 5
10. El Condor Passa - Simon & Garfunkel

Correspondența o primim și aici și pe adresa Radiodifuziunii. Telefonatele emisiunii (valabile în timpul desfășurării ei): 13.69.01 și 14.31.90.

L. P. M. + A. P.



GARTH BROOKS

„ROMANIAN ECOPOP INTERNATIONAL FESTIVAL”

18-22 aprilie 1992

Decupind acest talon și prezentându-l la casele de bilete ale Sălii Polivalente, Sălii Pațatului, Teatrului C. Tănase - Savoy sau la casele deschise la magazinul „Muzica” și în fața la „Grădina” cititorii noștri primesc dreptul de a achiziționa tichetul abonament

în valoare de 300 lei pentru cele 3 concerte **ROCK** din zilele de 18, 19 și 20 aprilie, care se vor desfășura la Sala Polivalentă, cu participare internațională. Cititorii noștri vor economisi astfel 150 lei/abonament.”



Programul, sigur, până la ora redactării acestor rânduri: Celelalte Cuvinte și Survola (sâmbătă 18 aprilie), Pro Musica și Iris (19 aprilie), Commando și Compact (20 aprilie). Menționăm că tratativele cu grupuri din Ungaria, Serbia, Bulgaria și Ucraina nu sînt încă definitive.

Numărul de abonamente, puse în vânzare la casele de bilete, va fi 3000 de bucăți (cîte 600 la fiecare casă). Le puteți achiziționa începînd cu 9 aprilie.

Topuri de tot felul

Topuri publicate în revista **ROLLING STONE** (2 aprilie) **DANCE TRACKS**

1. Fear - Siouxsie And The Banshees
2. Mindflux - N-Joi
3. Justified And Ancient - The KLF
4. Pride - Civilles And Cole
5. Nocturne - T99
6. James Brown Is Dead - LA Style
7. Go - Moby
8. I'm Too Sexy - Right Said Fred
9. Only Love Can Break Your Heart - St. Etienne
10. LSD Is The Bomb - Radioactive Goldfish

COLLEGE ALBUMS

1. Lou Reed - Magic And Loss
2. Lush - Spooky
3. U2 - Achtung Baby
4. Social Distortion - Somewhere Between Heaven And Hell
5. Sugarcubes - Stick Around For Joy
6. Teenage Fanclub - Bandwagonesque
7. Until The End Of The World - Soundtrack
8. Matthew Sweet - Girlfriend
9. Cowboy Junkies - Black Eyed Man
10. The Real People - The Real People

TOP DANCE MUSIC (difuzat la Skyrock Radio din Franța)

1. East Side Beat - Ride Like The Wind
2. Indra - Temptation
3. Abrale - I Don't Talk About Love
4. Clubland - Hold On
5. Rozalia - Everybody's Free

MUSIK EXPRESS SOUNDS (topul cititorilor)

1. Achtung Baby - U2
2. We Can't Dance - Genesis
3. Nevermind - Nirvana
4. Out Of Time - R.E.M.
5. Innendo - Queen
6. Into The Great White Open - Tom Petty
7. Use Your Illusion II - Guns N'Roses
8. Stars - Simply Red
9. Night Cows - Joe Cocker
10. On Every Street - Dire Straits

HEAVY LP CHARTS (Bravo, pînă la 1 aprilie)

1. Nevermind - Nirvana
2. Use Your Illusion II - Guns N'Roses
3. After Hours - Gary Moore
4. Use Your Illusion I - GNR
5. M.S.G. - M.S.G.
6. Bleach - Nirvana
7. Ten - Pearl Jam
8. Metallica - Metallica
9. Crazy World - Scorpions
10. The Razor's Edge - AC/DC

N.M.E. (singles pînă pe 11 aprilie)

1. To Be With You - Mr. Big
2. Let's Get Rocked - Def Leppard
3. Why - Annie Lennox
4. Deeply Deeply - Right Said Fred
5. Finally - Ce Ce Peniston
6. Stay - Shakespeare's Sister
7. High - Cure
8. Breath Of Life - Erasure
9. Tears In Heaven - Eric Clapton
10. Weather With You - Crowded House

STUDENT

ziarul nonconformistilor



Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
--------------	----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 5 POP - R

1	1	5	Viață de artist	Angela Similea
2	3	4	Ce va fi cu iubirea mea	Loredana Groza
3	4	4	Zile rele, zile bune	Mirabela Dauer
4	5	2	Cîntec pentru dragoste	Aura Uziceanu
5	-	1	Maria	Anastasia Lazariuc și Mihai Constantinescu

TOP 5 ROCK - R

1	1	3	Mafia	Holograf
2	2	4	Blues și ploaie	Sunet Transilvan
3	4	3	Furtună în deșert	Mihai Pocorschi și Formula 5
4	3	2	Emigrant	Timpuiri Noi
5	-	1	Nu sintem normali	Vodevil

TOP 10 POP - S

1	1	4	Stay With Me Tonight	Chris Norman
2	2	3	Remember The Time	Michael Jackson
3	5	4	Diamonds & Pearls	Prince & The N.P.G.
4	4	4	Saltwater	Julian Lennon
5	10	3	Addams Groove	Hammer
6	8	2	Obsession	Army of Lovers
7	3	5	Star	Simply Red
8	9	2	Justified and Ancient	The K.L.F. & Tammy Wynette
9	7	2	Don't Let The Sun...	George Michael and Elton John
10	-	1	Love Thing	Tina Turner

TOP 10 ROCK - S

1	3	3	The Unforgiven	Metallica
2	4	5	Wasted Time	Skid Row
3	1	6	Prisoners In Paradise	Europe
4	7	3	Thought I'd Died And Gone To Heaven	Bryan Adams
5	3	6	Smells Like Teen Spirit	Nirvana
6	8	2	November Rain	Guns N' Roses
7	6	3	Mama I'm Coming Home	Ozzy Osbourne
8	-	1	Love s A Loaded Gun	Alice Cooper
9	9	2	Hit Between The Eyes	Scorpions
10	10	2	Radio Wall of Sound	Slade

Topisti, am trecut deja de 60 de numere P.R.&S. ceea ce ne face să ne gândim la o dezvoltare pentru viitor. Putem păși spre un TOP 50, bine-nțeles dacă voi ne veți urma. Aceste clasamente vă reprezintă și nu pot trăi decât prin scrisorile voastre. Am renunțat la talon și grila goală pentru a face loc informațiilor și topurilor internaționale. Vă aștept cu comentarii personale la topurile alcătuite. Perioada de două săptămîni dintre ediții este necesară pentru calcule, centralizare a datelor dar reprezintă și un mod de a economisi banii de buzunar, reducînd cheltuielile impuse de poștă.

În noua formulă topurile românești vor avea tot cîte 10 locuri, umînd ca noi să vă furnizăm liste cît mai bogate din care să puteți alege. Ultimele 10 locuri (pînă la 50) vor reveni alternativ, topurilor nostalgice, slow sau de L.P.-uri. Vom decide după publicarea statisticilor Chestionarului II. Primele 5 scrisori cu TOP 50 vor beneficia de cîte un poster din partea redacției. Succes tuturor și vă aștept!

LIVIU ZAMORA

PREȚ 15 LEI